

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

12. ČÍSLO / XVI. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

23. BŘEZNA 2008

Z obsahu:

Svatý Lev Veliký

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
5. března 2008
- strana 2 -

**Je Turínské plátno
nejvýznamnější
relikvií zmrtychvstání?**

- strana 4 -

Kristus není fikce

Gabriel Rafik
- strana 6 -

Svědky zmrtychvstání

- strana 7 -

Kongregace

Zmrtychvstání

Francis Grzechowiak CR
- strana 8 -

Slovo svědků

Josef Ratzinger
- strana 9 -

Zpověď je setkání spojující s Kristem

Bernhard Springer
- strana 10 -

Modlitba

za obrácení židů?

- strana 11 -

Krvaví svědkové náboženské svobody

- strana 11 -

Lucas Cranach (1472-1553): Zmrtychvstání

Na naší pouti za církevními Otcí, pravými hvězdami, které září zdáli, se při dnešním setkání zastavíme u postavy papeže, kterého Benedikt XIV. prohlásil v roce 1754 za učitele Církve. Jedná se o svatého Lva Velikého. Jak naznačuje přívlastek, který mu byl podle tradice přiznán velice brzy, byl skutečně jedním ze dvou papežů, kteří velmi potčili římský stolec tím, že značně přispěli k posílení jeho autority a prestiže. První římský biskup, který nesl toto jméno, jež pak bylo dáno dvanácti dalším nejvyšším pontifikům, je také prvním papežem, od něhož se nám zachovalo kázání, s jakým se obrátil na lid, který se kolem něho tísnil během slavení liturgie. Mimoděk myslíme na něho i v souvislosti s aktuálními středečními generálními audiencemi, dostaveníčky, která se v posledních desetiletích stala pro římského biskupa obvyklou formou setkávání s věřícími a četnými návštěvníky, přicházejícími ze všech částí světa.

Lev pocházel z Tyrhénie. Stal se jáhnem římské církve kolem roku 430 a postupem času v ní získal velmi významné postavení. Tato nápadná role přiměla v roce 440 Gallu Placidu, která v té době vládla v západním císařství, aby ho poslala do Galie urovnat zde obtížnou situaci. Ale v létě toho roku zemřel papež Sixtus III. – jeho jméno je spojeno s velkolepými mozaikami v Santa Maria Maggiore – a jeho nástupcem byl zvolen Lev, který o tom dostal zprávu právě ve chvíli, kdy začal rozvíjet svou mírovou misi v Galii. Když se vrátil do Říma, byl posvěcen jako nový papež 29. září 440. Zahájil tak pontifikát, který trval více než 21 let a který byl nesporně jedním z nejvýznamnějších v dějinách Církve. Po své smrti 10. listopadu 461 byl pohřben vedle hrobu svatého Petra. Jeho ostatky jsou také dnes přechovávány v jednom oltáři vatikánské baziliky.

Svatý Lev Veliký

Posel míru

Doba, ve které papež Lev žil, byla velice obtížná: opakovaly se barbarské nájezdy, postupně upadala na Západě císařská autorita a vleklá sociální krize vložila na bedra římského biskupa – podobně jak se to stalo ještě ve větší míře o století a půl později během pontifikátu Řehoře Velikého – také nemalou roli v záležitostech civilních a politických. To samozřejmě přispělo k růstu prestiže římského stolce. Slavnou se stala především jedna epizoda ze života papeže Lva.

Spadá do roku 452, kdy se papež v Mantově spolu s římskou delegací setkal s Attilou, vůdcem Hunů, a přiměl ho, aby ustal v invazní válce, která již zpusťovala severovýchodní oblasti Itálie. Tak zachránil zbytek poloostrova. Tato významná událost se stala brzy památnou a trvá dále jako příznačné znamení mírového působení papeže. Neméně pozitivní byl o tři roky později výsledek jiné papežovy iniciativy, navíc jako znamení odvahy, která dodnes udivuje: na jaře 455 se Lvu Velikému sice nepodařilo zabránit Gaiserichovým Vandalům, kte-

ří dorazili až k branám Říma, aby nevstupovali do nechráněného města, které bylo dva týdny plněno. Nicméně papežovo gesto – který bezbranný, jen obklopen svým klérem, vyšel vstříc agresorovi a zapřísáhl ho, aby se zastavil – zabránilo alespoň tomu, že město nebylo zapáleno, a dosáhl toho, že od plnění bylo uchráněny baziliky svatého Petra, svatého Pavla a svatého Jana, kam se utekla část terorizovaného obyvatelstva.

Dějinný Chalcedonský koncil

Činnost papeže Lva známe velmi dobře díky jeho překrásným řečem – zachovalo se nám jich asi sto ve skvělé a jasné latině – a díky jeho dopisům, kterých je asi sto padesát. V těchto textech se pontifex projevuje v celé své velikosti, zaměřený na službu pravdě a lásce pomocí ustavičné služby slova, která nám ho současně představuje jako teologa a pastýře. Lev Veliký se soustavně staral o své věřící a o římský lid, ale také o společenství různých církví a jejich potřeby, byl neúnavným zastáncem římského primátu a vystupoval jako autentický dědic apoštola Petra: toho si byli dobře vědomi četní biskupové, převážně východní, kteří se sešli na koncilu v Chalcedonu.

Ten se konal v roce 451, účastnilo se ho 350 biskupů a tento koncil byl nejdůležitějším shromážděním, jaké se dosud v Církvi konalo. Chalcedon představuje bezpečné vyústění christologie tří předcházejících ekumenických koncílů: Nicejského 325, Konstantinopolského 381 a Efeského 431. Již v VI. století byly tyto čtyři koncily, které shrnují víru starověké církve, uctívány a dokonce přirovnávány ke čtyřem evangeliím. To tvrdí Řehoř Veliký ve slavném listě (I, 24), ve kterém prohlašuje, že „přijímá a ctí čtyři koncily jako čtyři knihy evangelia, protože na nich“ – vysvětluje Řehoř dále – „jako na čtyřhranné skále

Pokračování na str. 12

Editorial

Víra v Ježíše Krista, a to ukřižovaného a zmrtvýchvstalého, je rozhodujícím rozlišovacím znamením mezi věřícími a nevěřícími. Je to víra, kterou máme nejen pevně věřit, ale o které máme být také pevně přesvědčeni. Proto se naše víra opírá nejen o svědectví Církve, ale i o přesvědčení našeho rozumu. Předmětem víry jsou sice skutečnosti nadpřirozené povahy, ale ani ty nemohou odporovat logice zdravého rozumu. Proto je potřebné, abychom věnovali pozornost také všem dostupným důkazům a argumentům, které mohou potvrzovat přesvědčení, které vychází z naší víry.

Jestliže si shromažďujeme důkazy o existenci Ježíše Krista a jeho zmrtvýchvstání, není to tedy jen proto, abychom jimi mohli usvědčovat ty, kteří v něho nevěří, ale potřebujeme je v první řadě pro sebe jako vlastní výzbroj, která nás chrání proti pochybnostem a polopravdám odpůrců, kterým se nemůžeme vyhnout.

Příklad židovských předků nám totiž jasně dokládá, že ten, kdo nechce uvěřit, neuvěří, i kdyby všechno svědčilo proti

němu a podporovalo víru, kterou odmítá. Obzvláště to platí v případech, že nevěřící je v postavení, které mu umožňuje použít mocenské prostředky. Naše důkazy mohou dokonce vyvolat opačný účinek. Čím jsou přesvědčivější, tím více podněcují odpůrce, aby se proti nim všemožně a dokonce vynalézavým způsobem bránili. Emauzským učedníkům při Ježíšově výkladu hořelo srdce. Ježíš jim pomohl najít to, co intenzivně hledali, ale sami nedokázali najít. Najednou všude tam, kde nic neviděli, anebo viděli nesoulad, spatřili shodu, a to nejen takovou, jakou by si přáli, ale takovou, která ob stojí i před přísnou kritikou rozumu. Vidí, že jejich víra v Ježíše Krista není něco, co si namlouvají, že to není nějaká pravděpodobná konstrukce, která by se také mohla zhroutit, ale je to skutečná pravda, která odpovídá objektivní skutečnosti, protože za ní stojí Boží záruka. Kdyby však Pán stejným způsobem vykládal Písmo svým soudcům, jen by je utvrzoval v přesvědčení, že je hoden smrti, protože se podle nich rouhá.

Velikonoční radost

Zamyšlení nad liturgickými texty evangelii o zmrtvýchvstání

Dosud nevěděli, že musí vstát z mrtvých.

Přečti si pozorně tyto radostné zvěsti. Nastává nejslavnější jitra lidských dějin. Kdy jindy bys měl být bdělý a usebraný, ne-li právě dnes. Svaté ženy, které se v pátek účastnily Ježíšova chvatného pohřbu, nezamhouřily tuto noc oko. Nedej se jim zahanbit a pospěš si ještě před úsvitem na místo, které bude slavným svědkem Kristova největšího vítězství.

Věčný Otec, který přijal vykupitelskou smrt svého Syna, vyvádí svého Jednorozceného v oslaveném těle ze střeženého a zapečetěného skalního hrobu. Všechny rány, které tak zohavily a usmrtily Ježíšovo tělo, proměnily se v zářící symboly slávy zmrtvýchvstalého Vykupitele. Ulož si hluboce do paměti, jaká je cílová podoba utrpení, bolesti, ran i samotné smrti, jestliže jsou přinášeny jako součást oběti za spásu světa.

Příchod Božího anděla, který otevírá prázdný hrob, k smrti vyděsil otrlé žoldnéře. Ozbrojení siláci zbaběle prchají z místa, kam s odvahou spěchají bezbranné ženy. Bláhové lidské úsilí zmařit a ututlat v zárodku největší Boží zázrak mění se tak nakonec v neklamné svědectví jeho historické autentičnosti. Úskokem, který si narychlo vymysleli a zaplatili velebnější, přiznávají ve skutečnosti svou definitivní porážku. A to se stalo těm nejvzdělanějším, nejpovolanějším, kteří měli nejen předpoklady porozumět Písmu a znamení času, ale měli i povinnost být prostředníky mezi Hospodinem a jeho lidem. Ani postavení, ani vzdělání nejsou zárukou skutečného poznání a milosti tam, kde chybí pokora a víra.

Oč lépe jsou na tom tři Marie, které jen uposlechly hlasu svého srdce. Vydaly se na cestu, i když nemají potuchy, jak se budou moci dostat do zavřeného hrobu, aby prokázaly poslední službu svému Pánu, kterého tak upřímně milovaly a ctily. Odměnilo je nejen povzbuzení a útěcha od Božího posla. Ten, jehož mrtvé tělo hledaly s takovou láskou, odměnil je živý sám svou přítomností. Spěchaly za ním, aby se mu naposled poklonily, a on sám přichází, aby je pozdravil. Věrné a pokorné duše přitahují

Ježíše neodolatelnou silou. Právě takové duše používá jako své posly. To, čeho jsi svědkem o tomto velikonočním ránu, bude se nyní stále dit. Ty nejprostší, nejslabší a nejméně „kompetentní“ bude posílat, aby nesli jeho poselství těm, kteří i při svém postavení sami nenajdou potřebnou vnímavost pro hloubku Ježíšova tajemství.

Maria Magdaléna spěchá k učedníkům. Šla by za nimi, i kdyby ji Ježíš neposlal. Není možné nechat si pro sebe nesmírnou radost z Ježíšova vzkříšení. Nejúčinnější apoštolát je osobní svědectví o hlubokém zážitku a zkušenosti té **nejradostnější zvěsti**. Nesmí nás však překvapit, když se setkáme s nepochopením, třeba u těch nejpovolanějších. Apoštolům připadá její slova jako *poblouznění, a tak jim nevěřili*.

Nejenže nevěřili, ale ani nepřekonali svůj strach, který je přepadl již ve čtvrtek v noci. Jen dva z nich – Petr a Jan – se odvažují zajít ke hrobu a přesvědčit se na vlastní oči, co je pravdy na slovech tak rozrušených žen. Našli hrob otevřený a v něm neporušený pohřební rubáš. Nic nenasvědčuje násilnému činu. A přece stále ještě *neporozuměli Písmu, že musí vstát z mrtvých*. Vnímají je totiž dále pod zorným úhlem svých představ.

Neodsuzuj je, ale snaž se je pochopit. I když se ti nyní Ježíšova slova, jimiž předpovídal svou smrt a své vzkříšení, zdají zcela jasná a jednoznačná, jeho skutečné zmrtvýchvstání zůstává opravdovým, velmi hlubokým tajemstvím. Ostatně i oni jsou jen lidé, kteří čekají na své obrácení. Uvěřit v Boží tajemství znamená odložit lidská měřítká a jistoty, vzdát se dosavadních náhledů a nároků, uznat svou nedostatečnost a přijmout pokorně Boží hledisko, Boží perspektivu i skutečnou pravdu o sobě samém.

Pro apoštoly skutečná velikonoční radost nastane tedy až tento nedělní večer. Pán jim dává ještě tento den k tomu, aby se zamysleli nad svým dosavadním vztahem k němu, a především nad zkouškou, jakou pro ně byly poslední tři dny. Ale navzdory jejich slabosti a jejich selhání chystá pro ně Ježíš nejradostnější překvapení nejen tím, že k nim vstoupí zavřenými dveřmi, ale také svou laskavou vlídností, která jim nebude připomínat nic z toho, co sami poznali jako zahanbující. Selhali, a přece svého Mistra nezklamali. Zná přece jejich lidskou slabost, vždyť přišel právě proto, aby ji lé-

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 10,34a.37-43

Petr se ujal slova a promluvil: „Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem Svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel. A my jsme svědky všeho toho, co konal v Judsku a v Jeruzalémě. Ale pověsili ho na dřevo a zabili. Bůh jej však třetího dne vzkřísil a dal mu, aby se viditelně ukázal, ne všemu lidu, ale jen těm, které Bůh předem vyvolil za svědky, totiž nám, kteří jsme s ním jedli a pili po jeho zmrtvýchvstání. On nám přikázal, abychom to hlásali lidu a se vši rozhodností dosvědčovali: To je Bohem ustanovený soudce nad živými i mrtvými. O něm vydávají svědectví všichni proroci, že skrze něho dostane odpuštění hříchů každý, kdo v něho věří.“

2. čtení – Kol 3,1-4

Bratři! Když jste s Kristem byli vzkříšeni, usilujte o to, co pochází shůry, kde je Kristus po Boží pravici. Na to myslíte, co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Simonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu, a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhu plátna, ale dovnitř nešel. Pak za ním přišel i Simon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhu plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

čil. Opravdová radost z Ježíšova zmrtvýchvstání vstupuje do srdcí, která také vstala a přešla ze smrti k životu, která se od toho, *co je zde na zemi, obrátila k tomu, co pochází shůry, odstranila starý kvas, aby se z nich stalo nové těsto*, a začala s opravdovou *poctivostí a životem podle pravdy*. Udělej tedy rychle, co je třeba, aby tě až do morku kostí naplnila Ježíšova radost. Je příliš mnoho těch, kteří potřebují tvé živé a přesvědčující svědectví. Poznal jsi přece, jak obtížná je cesta k *zmrtvýchvstání*.

Bratr Amadeus

Je Turínské plátno nejvýznamnější relikvií zmrtevýchvstání?

Co má společného Turínské plátno s Ježíšovou osobou? To je otázka, kterou si mohou mnozí klást a která je základní otázkou všech odborníků, kteří se zabývají Turínským plátnem.

První otázka, kterou si musíme zodpovědět, je, zda toto plátno pochází z doby, kdy žil Ježíš. Druhá otázka je tato: zda stopy, které jsou na plátně zachovány, jsou totožné s plátnem, do kterého byl Ježíš při pohřbu zavinit. Třetí otázka se týká problému, jak tyto stopy vznikly. Jak se vytvořil na plátně obraz. A právě tato třetí otázka nás zajímá v souvislosti s Ježíšovým zmrtevýchvstáním.

Začneme krátkým popisem plátna: Je to tkané prostěradlo se strukturou rybí kosti, dlouhé 442 cm a široké 113 cm.

To první, co přitahuje naši pozornost, je struktura rybí kosti. Jedná se o typ struktury, který potvrzuje pravděpodobnost původu ze syrsko-palestinské oblasti (viz www.shroud.it/STUDI.HTM).

Palinologie (vědecký výzkum pylů) přispěla významně ke studiu Turínského plátna. Již v roce 1973 prokázal výzkum Maxe Freie, odborníka kriminalistické laboratoře, na plátně přítomnost pylových zrn, která pocházejí z oblasti Středního východu. Z 58 identifikovaných druhů jen 17 roste v Evropě.

Další příznaky: přítomnost aloe a myrhy; přítomnost aragonitu podobného tomu, jaký se nachází v jeruzalémských jeskyních. Na místě očí jsou otisky mincí ražených v roce 29 pod Pontským Pilátem. Boční stehy jsou identické se stehy na plátnech z prvního století, objevených v Masadě na jedné vyvýšenině u Mrtvého moře.

Také profesor Avinoam Danin z Hebrejské univerzity v Jeruzalémě se vyslovil k pylovým zrnům přítomným v plátně. Jsou zde některé druhy rostlin, kte-

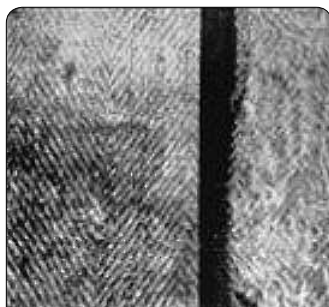
ré rostou jen v oblasti Jeruzaléma, k nimž patří *Cistus Creticus*, *Gundelia tournefortii* a *Zygophyllum dumosum* Boiss. (Srov. www.sindone.org/it/ostens/sindstam/congr6gi.htm)

Mince s chybou v nápisu dal roku 29 razit Pilát Pontský

16. června 1999 přinesl list *Messaggero* zprávu: „Stopy pylu rostlin typických pro Jeruzalém a sousední Judskou poušť, které byly nalezeny v Turínském plátně při novém průzkumu, provedeném dvěma izraelskými vědci, potvrzují podle jejich svědectví předchozí nálezy. Jedná se o vědce Avinoama Danina a Uri Barucha z jeruzalémské univerzity.“ (*Messaggero* 16. června 1999, Esteri)

Další příspěvek je z oblasti numismatiky. Díky počítačové digitální technice byly na plátně identifikovány stopy mincí v blízkosti očních důlků. Numismatici je identifikovali jako

O pravosti Turínského plátna svědčí i nezaměnitelný způsob jeho tkaní - jde o tzv. šupinový kepr

Dilepton Lituus a Simpulum, které byly raženy a byly v oběhu v Tiberiově epoše v Ježíšově době za Pontia Piláta. Tehdy bylo ve zvyku klást na oči zemřelého mince, jak potvrzují nálezy mincí, které pak propadly do lebeční dutiny.

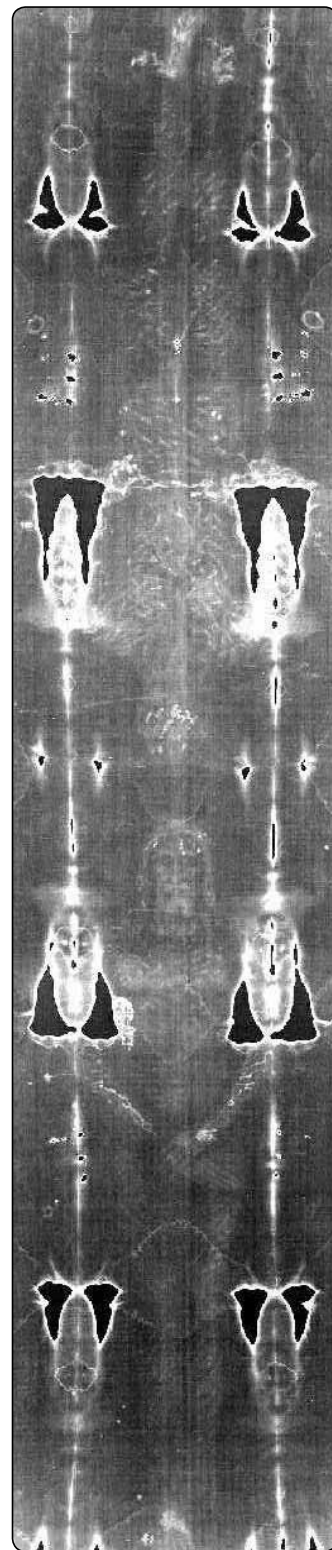
Na mincích je nápis „Tiberiu Kaisaros“ místo „Tiberiou Kaisaros“, jak mělo správně být. Právě Pontský Pilát dával razit mince s touto chybou. (Viz Antonio Persili, *Sulle tracce del Cristo Risorto*.) To zcela vylučuje možnost, že Turínské plátno není autentické. Pochází nesporně z doby Pilátovy.

Stopy na plátně vykazují přesnou shodu mezi zprávami evangelia, pokud jde o zvláštnosti trestu a mučení Ježíše Krista:

- * bičování jako samostatný trest a nikoliv jako předehru ukřižování (120 ran místo řádných 21);
- * korunování trním, provedené zcela neobvyklým způsobem;
- * nesení příčného trámu kříže (patibulum);
- * pověšení na kříž pomocí hřebů místo běžných provazů;
- * nebyly přerazeny kosti;
- * rána v boku, způsobená po smrti, s výtokem krve a séra;
- * tělo nebylo umyto (násilná smrt a spěšný pohřeb);
- * zavinutí těla do vzácného plátna a uložení do soukromého hrobu, nikoliv do společné jámy;
- * krátký pobyt v rubáši (srov. www.shroud.it/STUDI.htm).

Stejně indicie svědčí ve třech bodech o tom, že Turínské plátno je znamením Kristova zmrtevýchvstání:

- * Tělo muže nepředstavuje ani nejmenší náznak tlení. Zůsta-

lo zavinuto v plátně nejdéle 30 až 36 hodin.

- * Vytvoření obrazu na plátně je možno vysvětlit jedině jako důsledek radiace ve spojitosti se zmrtevýchvstáním.
- * Nejsou zde žádné stopy snímání plátna s těla. Toto tělo jakoby náhle ztratilo svůj objem.

* „...trojrozměrné charakteristiky obrazu na plátně vedou k hypotéze, že obraz je vytvořen radiací, protože vytvoření inverzního obrazu proporcionálního ke vzdálenosti nazýváme radiace“ (Gonella 1984).

* Skutečnost, že obraz proniká do plátna jen do hloubky několika málo lněných vláken a je na jejich koruně, sugeruje hypotézu, že šlo o záblesk energie.

* Přesné kontury krvavých stop vedou ke konstatování, že nedošlo k žádným pohybům těla v plátně po uložení do hrobu.

* Krevní rozbor a testy DNA vykazaly totožnost s krví tzv. Sudaria z katedrály v Oviedu (Španělsko) a s krví z eucharistického zázraku v Lancia. Studie provedl Odoardo Linoli, docent histologie a patologie na univerzitě v Sieně.

Antonio Persili ve jmenované knize píše:

„K zmrtvýchvstání došlo jako k explozi energie, která ovlivnila všechny prvky přítomné v jeskynním hrobě: Ježíšovo tělo, vůně, pruhy plátna, sudarium, plátno jako takové... Z hrobu zmizelo tělo i všechny vůně (aromatické látky vážily přibližně 33 kg), zatímco mnohem lehčí prvky (plátno a rouška) zůstaly na místě.“

Ve svědectvích evangelia o návštěvě prázdného hrobu není žádná zmínka o vůni, která by za normálních okolností musela být v prostoru hrobu nápadná. Energie záblesku při zmrtvýchvstání musela zcela rozpustit asi 33 kg vonných látek.

Tělo zmizelo zevnitř plátna, aniž by je rozmotalo. To je vysvětlitelné jen zmrtvýchvstáním oslaveného těla. Plátno se tak stalo prvním viditelným mlčenlivým svědkem zmrtvýchvstání a také první relikvií mimořádné historické ceny.

*Podle Gesù di Nazaret:
www.donatocalabrese.it*

Chyba v datování vzniku Turínského plátna radiokarbonovou metodou

Dr. Raymond Rogers pracoval jako chemik v Národní laboratoři v Los Alamos (Los Alamos National Laboratory, LANL) v americkém státě Nové Mexiko. V roce 1978 se osobně podílel na Výzkumném projektu Turínského plátna (Shroud of Turin Research Project, STURP). Když v roce 1988 provedly tři světově uznávané laboratoře radiokarbonovou analýzu odřezků tkaniny, neměl důvod nevěřit jejím výsledkům. Vědci v anglickém Oxfordu, švýcarském Curychu a arizonském Tusconu po rozboru vzorku o velikosti 1 x 7 centimetrů (rozděleného na 3 díly) dospěli nezávisle na sobě ke shodným závěrům: Látka byla zhotovena kolem roku 1325 s tolerancí plus minus 65 let. K jejímu prvnímu historicky doložitelnému vystavení došlo až v roce 1389, takže nebylo co řešit. Většina pozorovatelů měla jasno a Turínské plátno označila za církevní padělek.

V roce 2000 však odborníci připustili možnost omylu. Potvrdilo se totiž, že textilie byla ve středověku opravována. Zejména okraje byly prokazatelně zaplátovány. V roce 2002 byly záplaty odstraněny a restaurátoři vyjádřili vážné pochybnosti o kusu tkaniny použitým k dataci v roce 1988. „Tento fragment je mastný a je v něm inkrustovaný uhlík pocházející z požáru, jemuž plátno uniklo v roce 1532 v Chambéry,“ uvedla tehdy vedoucí výzkumného týmu Dr. Mechthilda Fluryová-Lembergová ze Švýcarska.

„Když jsem četl jejich zprávu, domníval jsem se, že jejich hypotéza je nepravděpodobná, ale mohu ji ověřit na vzorcích, které jsem archivoval,“ popsal svou počáteční skepsi Rogers. V prosinci 2003 mu kolega z týmu STURP poskytl vzorek rou-

cha využitý při rozboru v roce 1988. Následná analýza, při níž mu asistovala Anna Arnoldi z Milánské univerzity, ho přiměla diametrálně přehodnotit názor. „Byl jsem ohromen, když jsem zjistil, že s nimi musím souhlasit,“ řekl Rogers. Vzorek totiž na rozdíl od zbytku plátna obsahoval mořené barvivo, mořidlo z oxidu hliníku, vanilin a spletená vlákna vlny se lnem. Mořené barvivo se ve Francii a Anglii do 16. století nepoužívalo.

Záplata vznikla zřejmě v roce 1534, tedy nedlouho po požáru v kapli ve francouzském Chambéry (4. 12. 1532), kdy bylo plátno poškozeno. Sestry řádu svaté Kláry látku pečlivě vyspravily a na nové části nanasly hnědé barvivo, aby tak docílily podobného odstínu, jaký měl zbytek plátna.

„Datování z roku 1988 bylo pro dodaný vzorek určitě správné. Nicméně není pochyb o tom, radiokarbonovou metodou zkoumaný vzorek má úplně jiné chemické složení než hlavní část

roucha. Publikovaná doba vzniku tohoto vzorku se neshoduje s dobou, kdy bylo plátno vytvořeno,“ konstatoval Rogers.

Dr. Rogers u vzorků ze středověké záplaty i původního roucha v roce 2003 zjišťoval, jestli obsahují vanilin. Vanilin vzniká rozpadem ligninu v buněčných stěnách rostlin. Z lněných tkanin postupem času mizí a podle jeho množství se určuje stáří materiálu. Zatímco v opravené části byl vanilin přítomen, vlákna z původní tkaniny už tuto látku neobsahovala. Podle toho odhadl Rogers stáří Turínského plátna na 1300 až 3000 let. Jeho poznatky jsou ve shodě s dřívějším výzkumem vědců ze skupiny STURP, kteří využili metodu ultrafialové fluorescence a oznámili, že cíp, z něhož byly v 80. letech odebrány vzorky, není shodný s ostatními částmi roucha. Studie Dr. Rogerse byla 20. ledna 2005 publikována v odborném časopise *ThermoChimica Acta*.

Pramen: www.gnosis9.net

MATERIÁL, STRUKTURA A ZPŮSOB ZHOTOVENÍ TURÍNSKÉHO PLÁTNĚ

Turínské plátno je lněnou látkou s nepatrnou příměsí bavlny. Len, který byl při tkaní použit, byl ve své době velice drahý a je charakteristický pro oblast Středomoří. Takto nákladný pohřební rubáš mohl poskytnout pouze tajný uředník a bohatý člen židovské velerady Josef z Arimatie. Poznatky získané profesorem Gilbertem Raesem z Belgie v roce 1973 doplnila v roce 2002 špičková švýcarská expertka na dějiny textilií Dr. Mechthilda Fluryová-Lembergová.

Ve prospěch pravosti drahocenné památky svědčí mimo jiné i specifický způsob tkaní. Jde o tzv. šupinový kepr (tři k jedné), jenž je nezaměnitelný a snadno rozpoznatelný. Užíván byl pouze v krátkém období na začátku našeho letopočtu. Stejným způsobem se tkalo v pevnosti Massada u Mrtvého moře zničené při židovském povstání proti Římanům v roce 72 po Kristu. Tentýž vzor je zobrazen na kresbě z 12. století znázorňující Kristův pohřební rubáš. Kresba se nachází v maďarském rukopisu (tzv. Prayův kodex), který byl napsán mezi roky 1192 a 1195. Je uložen v Széchenyiho národní knihovně v Budapešti. Dr. Fluryová-Lembergová se domnívá, že malíř musel být v kontaktu s Turínským plátnem a byl si vědom neobvyklého typu tkaní.

Kristus není fikce

Proroctví

Kristus po svém zmrtyýchvstání vysvětlil svým učedníkům Písmo svaté a všechna proroctví, která se na něm uskutečnila. Víra totiž neprotiřečí rozumu a lidské inteligenci. Proto dal Bůh během dlouhých staletí místo proroctvím, která jednoho dne dosvědčí s velkou jistotou pravdu o Kristu.

Kristus řekl učedníkům, že se na něm splnilo všechno, co bylo napsáno počínaje Mojžíšem u všech proroků: Kristus bude muset trpět a třetího dne vstane z mrtvých.⁽¹⁾ Proroctví Starého zákona jsou prověrkou toho, co se mělo přihodit Kristu. Budoucnost může předvídat jedině Bůh. Proto proroctví není možno pochopit, pokud se neuskuteční. Teprve pak si uvědomujeme, co Bůh v Bibli předpověděl. To se právě stalo samotným Kristovým učedníkům a to může také otevřít naši mysl pravdám víry. Ptáme se tedy naší inteligence, jaká je pravděpodobnost, že se proroctví mohla uskutečnit. Všimněme si proroctví, která se týkají Kristova umučení a zmrtyýchvstání:

Kristus bude zrazen svým přítelem za třicet stříbrných.⁽²⁾ Je to přesně ta suma, kterou vedoucí Židé dali Jidášovi. Kristus bude opuštěn od svých přátel⁽³⁾, obviněn falešnými svědky⁽⁴⁾, bude s ním zle nakládáno, bude pokořován a neotevře svá ústa; bude jako beránek vedený na porážku, jako ovce, která je nemá před svými střihači a neotevře svá ústa⁽⁵⁾.

Obklopuje mě smečka psů, zlovlná tlupa mě obklíčuje, sápu se na mé ruce a nohy⁽⁶⁾, všechny kosti se mi uvolňují, jazyk se mi přilepil k patru⁽⁷⁾, když jsem žíznil, podali mi ocet⁽⁸⁾, mohou spočítat všechny moje kosti, srdce jako vosk se roztavilo v mém

nitru⁽⁹⁾. Pasou se na mně svým zrakem⁽¹⁰⁾, dělí se o mé roucho a losují o můj oděv⁽¹¹⁾. Budou se dívat na toho, koho probodli⁽¹²⁾. Byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost, jeho ranami jsme uzdraveni⁽¹³⁾.

Nezanecháš můj život v posvěti, nedopustíš, aby tvůj věrný poznal porušení. Stezku života mi dáš poznat, vyvedl mě z náručí smrti⁽¹⁴⁾.

Svou smrt a zmrtyýchvstání předpovídal sám Kristus: – Hle, jdeme vzhůru do Jeruzaléma. Tam bude Syn člověka vydán velekněžím a učitelům zákona. Odsoudí ho k smrti a vydají pohanům, aby se mu posmívali, zbičovali a ukřižovali ho, ale třetího dne vstane z mrtvých⁽¹⁵⁾.

Je jasné, že celý tento koncept pochopili učedníci teprve po jeho zmrtyýchvstání.

Dějiny

Kristus není mýtus, ale historická skutečnost. Známí nekřesťanští historikové, jako Tacitus, Klaudius a Josefus Flavius, vyprávějí o historické realitě osobnosti Ježíše z Nazareta a potvrzují ji. Ve svých análech z roku 116 po Kristu Tacitus vypráví,

Hans Memling (1430–1494):
Zmrtyýchvstání

vi, že název, který nesou křesťané, pochází od Krista, který žil za císaře Tiberia a byl popraven od prokurátora Pontia Piláta⁽¹⁶⁾. Josefus Flavius, Říman a židovský historik z prvního století, mluví opakovaně o Kristu. Říká o něm, že to byl velmi moudrý člověk, který konal zázraky a byl odsouzen a ukřižován za Pontia Piláta na žádost Židů. Že jeho učedníci vyprávěli, jak ho viděli živého tři dny po jeho smrti a že se na něm vyplnila proroctví⁽¹⁷⁾. Satirický spisovatel Lucian ze Samosaty napsal ve druhém století o Ježíši, že byl v Palestině ukřižován a uctíván⁽¹⁸⁾. Thalus, dějepisec ze Středního východu, píše o temnotách, které nastaly při Ježíšově ukřižování, jak o tom píší evangelia. Phlegon píše o zemětřesení a velkém zatmění v roce 33 po Kr.

Jiným důležitým pramenem a historickým důkazem o Ježíši a prvních křesťanech jsou listy Plinia Mladšího císaři Trajanovi. V letech 111–113 popisuje, jak vyřizuje s křesťany tyto záležitosti: vyslýchá údajné křesťany, a když zjistí, že jimi skutečně jsou a neřeknou se ani při třetím dotazu své víry, odsuzuje je k smrti. Od těch, kteří popírají, že jsou křesťané, anebo říkají, že jimi byli jen v minulosti, požaduje, aby dokázali to, co tvrdí, a nutí je, aby obětovali bohům, uctívali císařův obraz

a zlořečili Ježíši Kristu. V jednom bodě uvádí Plinius určité informace o křesťanech: „Mají ve zvyku scházet se v určitý den před východem slunce a zpívají verše, v nichž uctívají Krista jako boha.“⁽¹⁹⁾

Zralá víra

Mnozí si bohužel myslí, že víra apoštolů a učedníků a vůbec všech prvních věřících se zakládá jen na skutečnosti zmrtyýchvstání. Zredukovali tuto víru, jako by to byla jen přímá reakce na zmrtyýchvstání jako nadpřirozený zázrak.

Víru však nacházíme v průběhu celého Kristova života, v jeho slovech o zdokonalování zákona

Peter Paul Rubens (1577–1640):
Zmrtyýchvstání Krista

a poznání Boha, přičemž nescházely ani jeho zázraky. Nedomnívám se, že by Kristovo zmrtyýchvstání mělo jiný efekt, který by se lišil od výsledku zázraků, jako uzdravení slepých, ochrnutých, malomocných pouhým slovem nebo vzkříšení Lazara čtyři dny po jeho smrti.

Na zmrtyýchvstání se musíme dívat nikoliv jako na událost, která probouzí, nýbrž potvrzuje víru, která musí být přítomna již předtím. Tato víra byla podrobena zkoušce, kolísala při absurdnosti smrti na kříži. Učedníci upadli do temnoty strachu, pochybností a deziluze. Pak přišlo zmrtyýchvstání, které opět potvrdilo víru – Kristus zvítězil a vstal z mrtvých. Jen tak je možno vysvětlit cestu ví-

ry s jejím jasným a radostným vyústěním. Učedníci si potvrzují svou víru a vycházejí z úkrytů, aby hlásali Krista, Božího Syna, otevřeně i s rizikem, že za to zaplatí svým životem. Zmrtvýchvstání není jen zázrak, ale potvrzení dlouhé cesty víry, že Ježíš Kristus je Boží Syn.

Když Tomáš odpovídá: „Pán můj a Bůh můj!“, Ježíš mu říká: „Protože jsi viděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli, a uvěřili.“⁽²⁰⁾

Když analyzujeme tento dialog, nejedná se pouze o skutečnost zmrtvýchvstání, ale o hloubku víry, kterou apoštol vyjádřil, že Ježíš Kristus je Pán a Bůh v jedné osobě. To je vlastně zářící vrchol evangelia: dobrá novina. Kristus pokračuje ve stejné linii. Blahoslavení, kteří uvěřili, aniž viděli, nejen ve zmrtvýchvstání, ale ve skutečnosti, že jsem Pán a Bůh. A těm, kteří dospějí k této víře, Kristus oznamuje: „Já jsem vzkříšení a život, kdo věří ve mne, i když zemřel, bude žít.“⁽²¹⁾

www.rafikblogs.com

Poznámky:

- (1) srov. Lk 24,25–27; 44–46
- (2) srov. Ž 41,10; Zach 11,12
- (3) Ž 38,12
- (4) Ž 35,11
- (5) Iz 53,7
- (6) Ž 22,17
- (7) srov. Ž 22,15
- (8) Ž 69,22
- (9) srov. Ž 22,15
- (10) Ž 22,18
- (11) srov. Ž 22,19
- (12) Zach 12,10
- (13) Iz 53,5
- (14) srov. Ž 16,10; 30,4; 49,16
- (15) srov. Mt 20,18–19; 17,22–23; 29,2; Mk 9,31
- (16) Annales lib. XV, 44 (4)
- (17) Antiquitates 18.3.3; Testimonium Flavianum – Starožitnosti židovské 18,63–64
- (18) Lucianus De morte Per., 11–13
- (19) Plinius, Epistolae
- (20) srov. Mk 16,14; Lk 24,36–43; Jan 20,19–29
- (21) Jan 11,25–26

Svědkyňe zmrtvýchvstání

Marie Magdaléna, velká milovnice

Marie Magdaléna patřila do skupiny žen, které byly uzdraveny od zlých duchů. Podle evangelistů zprávy z ní „vyšlo sedm zlých duchů“ (Lk 8,2).

Patřila tedy k těm, které byly zcela v moci Zlého. Ježíš ji z tohoto prokletí vysvobodil. Pokud bychom chtěli tuto ženu ztotožňovat s hříšnicí známou v celém městě, o které mluví totéž evangelium krátce předtím, můžeme právem i hřích pokládat za ona pouta, ze kterých ji Ježíšovo slovo osvobodilo.

Marie Magdaléna následovala Ježíše až pod kříž. Markovo evangelium nás informuje: „Zpovzdálí přihlížely některé ženy, mezi nimi Marie Magdalská a Marie matka Jakuba Mladšího a Josefa a Salome. Ty ho následovaly a sloužily mu již tehdy, když byl v Galileji“ (15,40n). Tyto ženy byly také přítomny, když Josef z Arimatie ukládal Ježíšovo tělo do skalního hrobu: „Marie Magdalská a Marie, matka Josefova, se dívaly, kam byl Ježíš položen“ (Mk 15,47).

Marie Magdaléna se nemohla od Pána oddělit, když umíral na kříži, když byl kladen do hrobu. Jak velká musela být její láska!

Láska až k smrti, až za hrob (srov. Pís 8,6). Nesmíme se divit, že při takové lásce člověk trpí tak velice, že se i pomine na smyslech. Jako takovou nám ji představuje umění přímo pod křížem. Podíváme-li se na obraz Ukřižování na Isenheimském oltáři, vidíme, jak zoufale lomí rukama u paty kříže. Její ústa jsou otevřena ke strašnému výkřiku. A podíváme-li se, kam je upřen Ježíšův pohled na kříži, zjistíme, že se dívá přímo na Magdalénu. Takto ji tedy viděl malíř Mathis: na kolenou, s tělem i duší sklíčenou bolestí. Bezejmenná metafyzická bolest ji přepadla a zcela přemohla. V její lásce k Pánu, která jde až za smrt, v její bezejmenné bolesti je předehra její vítězné velikonoční radosti.

Tato společnice Pánova umučení se totiž mohla stát také svědkyní jeho zmrtvýchvstání. Nevíme, jak strávila dobu Bílé soboty. Ale jakmile sobota skončila, ještě časně ráno za tmy spěchala k hrobu. Jaká hrůza ji v zahradě potkala, když našla prázdný hrob! Ihned běží k učedníkům, aby jim to oznámila, a Petr a Jan se ihned vydají na cestu. „Viděl, a uvěřil,“ říká o sobě evangelista Jan (20,8).

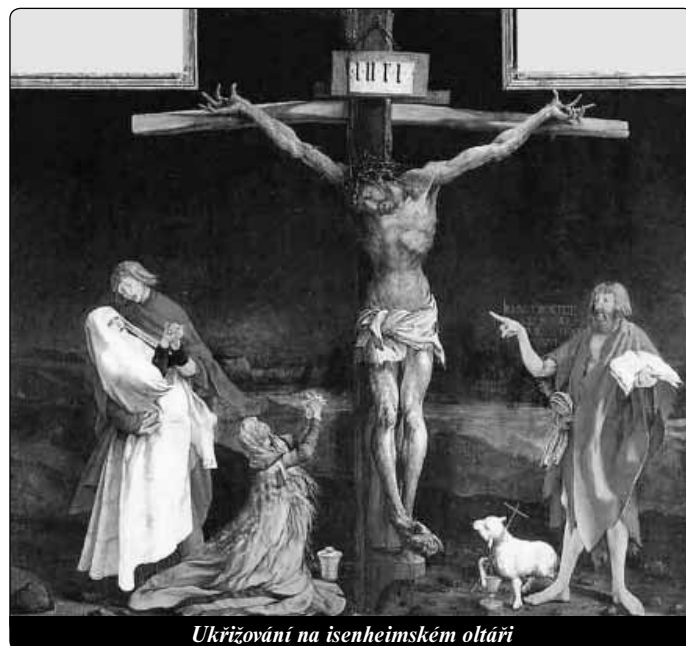
Fra Angelico: Zmrtvýchvstalý Ježíš a Marie Magdaléna

Marie však stála venku a plakala. Nejenže jejího Pána zabil, ještě odnesli jeho tělo – tak odpověděla andělovi, který se jí ptal, proč pláče. Tu před ní stnul Ježíš, zmrtvýchvstalý. Nepoznala ho, podobně jako emauzští učedníci a apoštolové u Tiberiánského jezera (srov. Lk 24,16; Jan 21,4). Učedníkům se představil jako cizinec, ženě jako zahradník. Musí se teprve naučit poznávat ho v každé postavě, ve které se s nimi setkává. K tomu patří i víra. K víře však musí dát podnět sám Pán. Tak přidává Pán k otázce, kterou již položil anděl: „Ženo, proč pláčeš?“ další otázku: „Koho hledáš?“ Tím poukazuje na sebe a pak už jen zbývá, aby ji oslovil jménem. Jak velice ji zasáhlo, když z úst Zmrtvýchvstalého zaznělo toto „Marie!“

„Stává se tak první, koho Zmrtvýchvstalý oslovil, tou, která mu náleží, kterou uzavřel do své lásky“ (Adrienne von Speyer). I nás podobně oslovuje, volá nás jménem každého, kdo k němu patří, kdo je uzavřen do jeho lásky. Neměla by být naše reakce podobná jako její? „Rabboni, Místře, můj Místře!“ Jediný Místře, Místře pro život i pro věčnost! A jako byla Marie poslána k učedníkům jako posel Zmrtvýchvstalého, tak i my jsme posláni ke všem lidem.

Pozn.: Svátek této milující svědkyně budeme slavit 8. dubna.

-sks- 14/2007

Ukřižování na isenheimském oltáři

Kongregace resurekcionistů vznikla ve Francii na Popelční středu 1836. Prvními členy této společnosti byli Bogdan Janski, Piotr Semenenko a Jeronym Kajsiewicz, kteří jsou jejími zakladateli.

První semeno této řeholní společnosti zasadil Bogdan Janski. Narodil se v Polsku na Zelený čtvrtek 26. 3. 1807 v Lisově křesťanským rodičům, byl vychován na katolických školách a pak studoval na varšavské univerzitě, kde získal doktorát v oblasti práva a správy. Během univerzitních studií se dal ovlivnit různými studentskými hnutími a postupně ztrácel víru. Tento proces se ještě prohloubil, když získal stipendium a odešel studovat ekonomii do Anglie, Francie a Německa. Jako věčný snilek přecházel z jednoho sociálního hnutí do druhého a hledal cesty k uskutečnění sociálních ideálů. Zklamán různými řešeními, vrátil se nakonec zpět do Církve. Získal pevné přesvědčení, že jen katolická církev nabízí účinné řešení sociálních problémů, a to životem podle evangelia.

Janski se stal ve Francii apoštolem mezi Poláky, kteří sem přicházeli po porážce povstání v listopadu r. 1830. Štěpán Witwicki, básník a svědek jeho práce, vydává o úsilí Janského toto svědectví: „Emigrace z Polska byla spíše nevěrecká. Jeden z těchto emigrantů – Bogdan Janski – se jak jen mohl, věnoval náboženství, obnově vlasti i spásy svých krajanů s obrovským úsilím a jevil se uprostřed vystěhovalců jako malý apoštol právě objeveného ostrova, jako by byl první, kdo je uvádí do křesťanství. Kolik úsilí a námahy musel podstoupit, kolik diskusí, kolik dopisů musel napsat, kolik urážek a protivenství snést, kolik andělské trpělivosti projevit, než se mu podařilo překonat nerozumnost toho či onoho druhu, trochu republikána, trochu filozofa, aby přemohl jeho aroganci, napravil jeho

mravy a přivedl ho na mši svatou, postavil ho do řady u zvědů. Kdyby měl někdo napsat dějiny naší emigrace, Janski, nyní takřka neznámý, by získal významné a krásné místo. Ovlivnil snad více než kdokoliv jiný mysl a srdce mladých lidí, získal je pro lásku k Bohu, dobré mravy a svatou katolic-

Bogdan Janski

kou víru. Jeho apoštolská aktivita byla tím účinnější, že sám měl osobní zkušenosti z bludných cest, jimiž prošel. Když se jednou obrátil, obracel vášnivě druhé: svou nevšední laskavostí a dobrotou zapůsobil na všechny, jeho vědomosti a mimořádná zběhlost v církevních záležitostech je osvěcovala a jeho zbožný život je svým příkladem vzdělával.“

Sotva stačil vydělat nějaký peníz (pracoval jako instruktor při tvorbě encyklopedií a slovníků) hned ho vydal jako almužnu pro chudé polské utečence, kteří byli roztroušeni po celé Francii. Byl jako „úřad vedený jednou osobou“, který nabízí nejen materiální výpomoc, ale jako sekretariát také všemožnou pomoc v nejrůznějších případech.

Janski byl plný nápadů. Jeho plány a projekty plnily mnoho stránek jeho diáře. Jako laik byl hluboce přesvědčen o nutnosti zapojit laiky do spolupráce s Církví.

Janski byl člověk s pohledem tak širokým, jako je evan-

Kongregace Zmrtvýchvstání

gelium. Dovedl kriticky hodnotit postavení hierarchické církve a její vztah k světské společnosti. Napsal: „Současné církevní vedení nezná sociální skutečnosti, které dnes existují.“ Církev potřebovala reformu, která by se uskutečnila aktivitou osvěceného laického stavu, a to nejen v Polsku, ale na celém světě, aby odložila strach a vysvětlila špatné interpretace církevních otázek: „Neomezovat život našeho bratrstva na náboženskou formu, ale různými dalšími formami, mezi sebou těsně propojenými, se spojit a zavést křesťanské normy do politiky, výchovy, vědy, umění, průmyslu, obyčejů, do celého veřejného i soukromého života.“

Janski se angažoval také na poli úsilí o formaci dobré přípravy kléru, aby byl schopen vzdělávat a vést lid. Za jeho časů byla taková potřeba obzvláště citelná v Polsku, které bylo rozvráceno a zeslabeno po ruské okupaci. Poslal tedy do Říma své dva spolupracovníky Piotra Semenena a Jeronyma Kajsiewicze s úkolem navázat kontakty se Svatým stolicem a s postupem doby založit v Římě polskou kolej pro výchovu kněží pro Polsko.

P. Piotr Semenenko

Semeno nové kongregace začalo v Římě přinášet své plody. Semenenko a Kajsiewicz vytvořili malé společenství a přijali

v prosinci 1841 kněžské svěcení. Během mše svaté v katakombách Svatého Šebestiána o velikonočním jitra 1842 složilo sedm členů Římského domu řeholní sliby společnosti, která ještě neměla ani jméno. Ale Boží Prozřetelnost je přivedla až k tomto okamžiku a byla s nimi i po výstupu z katakomb. Když uslyšeli zvony, které ohlašovaly velikonoční Aleluja, rozhodli se, že nazvou svou společnost podle této slavnosti: stali se kongregací Zmrtvýchvstání.

Pater Semenenko napsal první Pravidla, která měla třicet článků a která představovala rozvoj idejí Bogdana Janského. Pocity prvních resurekcionistů popsal Pater Kajsiewicz takto: „Cítili jsme potřebu žít jako rodina spojená duchovními pouty. Toužili jsme vykonat díla, která vyžadovala trvalost a řád, a mít dělníky, na které je spolehnouti. Proto jsme se rozhodli stát se řeholní kongregací.“

Na generální kapitule v roce 1850 se tyto řeholníci rozhodli následovat radu Pia IX.: „Zorganizujte se tak, abyste mohli pro Církev přinášet to největší možné dobro.“ Papež jim poradil: „Všichni společně nemůžete psát novou řeholi. To není dílo pro mnohé, ale pro jednoho, kterého povede Duch Svatý.“ P. Kajsiewicz ihned odpověděl: „Největší zásluhu na vypracování řehole má P. Semenenko.“ P. Semenenko se stal ředitelem a vůdcem v záležitosti řehole a ducha kongregace. On více než kdokoliv jiný formuloval a rozvinul myšlenky, které pocházejí od Bogdana Janského.

Velice důležitá byla pro kongregaci generální kapitula v roce 1857, protože právě na tomto zasedání stanovil P. Semenenko specifické formy apoštolátu nové řeholní společnosti: práce ve farnosti a výchova mládeže: řeholní pravidla stavěla na pravidlech z roku 1850 a vyjadřo-

vala základní myšlenky zakladatelů. Tak byla předložena církevní autoritě ke schválení.

Všechny další úpravy vycházely z onoho prvního požehnaného základu.

„Toužíme být věrní milosti přijaté od našich zakladatelů, milosti, na které máme účast

P. Jeroným Kajsiwicz

v naší kongregaci, nazvané Kongregace Zmrtvýchvstání. Jsou některé pravdy, zvláště významné pro náš život jako resurekcionistů, které stavějí do plného světla milost tohoto povolání:

Věříme v nevyčerpatelnou milosrdnou Boží lásku k nám. Nezasloužili jsme si tuto lásku. Nic nejsme a nic nemáme a nic nemůžeme bez Boha. Jsme nakloněni ke zlému. Jsme hříšníci, ale Bůh nás stále přitahuje k sobě.

Věříme, že Bůh ve své lásce nás volá k obrácení, tj. k osobnímu zmrtvýchvstání spolu s Ježíšem, k novému životu proniknutému trvalou přítomností Ducha Svatého. S Ježíšem umíráme sami sobě tím, že odevzdává-

me svůj život zcela Otcí a zřídáme se všeho, co by nás mohlo od něho oddělit. Síla Ducha Svatého v nás utváří Ježíše a vede nás k tomu, abychom láskou odpovídali na velkou lásku, kterou Otec chová k nám.

Věříme, že Bůh nás volá, abychom žili spolu jako bratři, dělili se o dobro, která jsme přijali, navzájem si pomáhali, spolu se modlili a pracovali pro jeho slávu. On nás povolal, abychom byli společenstvím, které je evidentním znamením hodnot evangelia, spravedlnosti, pravdy a lásky.

Věříme, že Bůh nás volá, abychom společně pracovali na zmrtvýchvstání společnosti, všem přinášeli jeho život a jeho lásku svým osobním svědectvím, společným životem a apoštolátem našeho společenství a zvláště výchovnou prací ve farnostech. To vyžaduje, abychom vedli a vzdělávali druhé, aby vytvářeli křesťanská společenství, ve kterých mohou zakoušet naději, radost a pokoj ze zmrtvýchvstání Ježíše Krista.

Věříme, že nejsvětější Panna Maria je náš vzor ve všem, k čemu jsme povoláni a co máme konat jako resurekcionisté.“

Kongregace resurekcionistů je mezinárodní řeholní společnost, která slouží Církvi v Austrálii, Bolívii, Brazílii, Bulharsku, Kanadě, Německu, na Bermudách, v Izraeli, Itálii, Polsku, na Slovensku, v Tanzanii, na Ukrajině a v USA.

Podle www.resurrectionist.net připravil-lš

„PLANNED PARENTHOOD“ RASISTICKÁ?

Americká propotratová organizace „Planned Parenthood“ čelí vážnému podezření, že záměrně podporuje růst potratů u černého obyvatelstva. Z 1,3 milionu potratů ročně (!) připadá na černé obyvatelstvo 37 %, ačkoliv tato skupina tvoří jen 13 % amerického obyvatelstva. Jeden z příznivců organizace telefonoval na její ústředí: „Čím méně bude černých dětí venku, tím lépe.“ Pracovnice, která telefonát přijímala, řekla, že to je pochopitelné, a byla jeho postojem nadšena. Někteří sponzoři podmiňují své příspěvky tím, že budou použity na úbytek „černých“. Vedení instituce se to snaží dementovat.

Kath-net

Slovo svědků

Nejstarší písemná zpráva o zmrtvýchvstání Páně, která se nám zachovala, je v 15. kapitole 1. listu svatého Pavla Korintánům. Tento dopis datují odborníci na rok 55–56. Ale sama zpráva je starší: Pavel odkazuje Korintány, kteří si chtěli vytvořit podle svého vlastní obraz Krista, naléhavě na tradovaný text Kréda a cituje doslova to, čím se sám zapojil při svém vstupu do křesťanské obce. Kde a kdy tento text vznikl, není přesně známo.

Víra ve Zmrtvýchvstálého je víra ve skutečnou událost. I dnes je zcela jisté, že křesťanství není legenda nebo báje, není to jen pouhá výzva a slovní útěcha: Víra stojí na pevném základě, na skutečnosti, kterou svědkové sami viděli a zažili. Ve slovech Písma můžeme se i my dotýkat oslavených Kristových ran a říct spolu s Tomášem: „Pán můj a Bůh můj!“ (Jan 20,28)

Zde se ovšem vždy vynořuje otázka. Ne všichni viděli Zmrtvýchvstálého. Proč vlastně jen někteří? Proč nešel triumfálně k farizeům, k Pilátovi, neukázal jim jako živý své rány, aby se jich dotkli?

Zmrtvýchvstálého nelze spatřit jako kus dřeva nebo kamene. Vidí ho jen ten, komu se zjevuje. A zjevuje se jen těm, které může poslat. Neukazuje se zvědavosti, nýbrž lásce – to je orgán, který

je k takovému vidění a vnímání nevyhnutelný.

To neznamená, že ten, koho Pán osloví, musí již být nutně věřící. Pavel jím rozhodně nebyl. Tomáš také ne. Ani těch jedenáct, protože i oni byli ponořeni do pochybností a smutku.

Není to předchozí víra, co dá vznik zjevení Zmrtvýchvstálého, nýbrž skutečnost Zmrtvýchvstálého vytváří víru tam, kde byla malověrnost nebo nevíra. Ale co Pán předpokládá, je očekávající připravenost srdce, které je otevřeno a ochotno dát se mu do služeb. Spatření nesmí zůstat pouhým spatřením. Musí se stát láskou a svědectvím.

A ještě něco je důležitého: Ježíš se ukazuje u Emmauzských i u Marie Magdalské jako ten, kdo je na cestě. Vyzývá, aby šli s ním. Zmrtvýchvstání není odpověď na zvědavost, nýbrž poslání. Chce změnit svět. Chce vytvořit aktivní radost, radost toho, kdo sám jde cestou se Zmrtvýchvstálým. Ukazuje se jen na společné cestě. To platí i dnes. První slovo anděla k ženám zní: „Není zde, předejde vás, tam ho uvidíte“ (Mk 16,6n). Tím je provždy určeno místo Zmrtvýchvstálého a způsob, jak ho potkat: Předejde vás. Je v tom, že jde předem. Můžeme ho spatřit v následování.

Podle J. Ratzinger:
Suchen, was droben ist.
Herder-Verlag, Freiburg 1985

Kolínský arcibiskup kardinál Meisner jednou vyprávěl:

Přišel k němu o Velikonocích ke zpovědníci kající a řekl: „Moje poslední zpověď byla před rokem, já jsem nehřešil, ale existuje povinnost velikonoční zpovědi. Prosím o rozhřešení, poučení nepotřebuji.“ Kardinál se pokusil mu ukázat cestu k Božimu milosrdenství a k odpuštění a řekl: „Nepochybil jste ani jednou proti lásce?“ Na to kající odpověděl: „Já žiji sám, o nikoho se nestarám, a tak nemůžu hřešit...“ Že to je právě po výtce hřích, to vůbec nepochopil.

Co je třeba říct lidem, kteří něco takového tvrdí? Především samo Písmo nám říká, že i spravedlivý hřeší sedmkrát denně. Všichni jsme jen lidé se svými slabostmi, pokušeními a vinami. A kdo může říct, že Boha dokonale miluje? A dokud to nemůže říct, má stále co vyznávat a prosit o odpuštění něčeho nesprávného.

Stále znovu je třeba zdůrazňovat, že u zpovědi nejde o to, abychom hledali hříchy a jejich odhalení. Jde o to, pomáhat lidem najít člověka v temnotách a přivést ho ke světlu. Když Církev zve ke zpovědi, činí tak proto, že by chtěla nabídnout uzdravení. Nabízí uzdravení, protože vnímá člověka jako „nemocného“. Kristus umřel za člověka na kříži, protože ho chtěl vykoupit. To je ústřední poselství křesťanství, vlastní radostná zvěst: Jsme vykoupeni. Svým utrpením, smrtí a zmrtvýchvstáním Ježíš vykoupil celé lidstvo i každého jednotlivého člověka.

Svatý Pavel to vyjádřil v jedné z nejkrásnějších formulací Nového zákona: *Žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval* (Gal 2,20). Pavel touto větou neřekl nic více a nic má, než že definoval podstatu křesťanství: být křesťanem znamená žít ve víře v Božího Syna, který svou lásku ke mně

osvědčil tím způsobem, že se za mě obětoval.

V jednom španělském kostele visí podivuhodný kříž. Nápadné je na něm to, že pravá ruka Vykupitele se uvolnila z hřebu a vztahuje se na bok. K tomu se z generace na generaci traduje tento příběh:

Pod křížem se zpovídal jeden muž z těžkých hříchů s opravdovou lítostí. Kněz mu dal rozhřešení, ale prosil ho, aby v budoucnosti znovu neupadl do těchto hříchů. Muž o to opravdu usiloval a nějakou dobu zůstal věrný svým předsevzetím. Ale pak opět byl slabý a upadl do hříchů. Opět ho kněz Božím jménem zbavil jeho vin. Ale když se po čase sešly lidská slabost a zvyk a on se opět prohřešil, kněz pochyboval o jeho opravdové lítosti a chtěl mu odeprít rozhřešení. V tom okamžiku uvolnil Ukřižovaný svou pravici z hřebu a udělal nad mužem znamení rozhřešení. Pak se však obrátil ke knězi a řekl mu: „Ty jsi svou krev za něho neprolil!“

V jednom švábském malém kostelíku je nástrovní malba z barokní doby s podobným poselstvím jako kříž ve Španělsku:

Zpověď je setkání spojující s Kristem

Je zde představen Ježíš na kříži a také ďábel. Ten má v ruce velký dlužní úpis. Stojí na něm četné lidské viny. Ďábel chce Ježíši říct: „Podívej se, jak jsou lidé špatní. Zde stojí jejich hříchy. Všichni hříšní lidé patří mně.“ Tu přichází anděl s houbou. Chytá do ní krev a vodu, která vytéká z Kristova boku. Touto houbou pak maže ďáblův úpis. Malíř tím chtěl říct: Ježíš svou smrtí a svou krví odčinil lidské viny. Smířil lidi s Bohem.

Zde je řeč o Boží lásce, která není žádnou prázdnou frází, je doložena tím, co v nás Bůh způsobil: vykoupení, moje vykoupení. Papež Jan Pavel II. zdůraznil velice ve své encyklice „Redemptor hominis“, že Ježíš je Vykupitel, Zachránce. A zdůrazňuje také, že každý člověk si musí toto tajemství sám pro sebe osvojit: Ježíš není abstraktní vykupitelský princip, nýbrž je konkrétně můj zachránce, můj Vykupitel, Spasitel jednoho každého člověka.

Jak pozná jednotlivý člověk, jak zakusí konkrétně své vykoupení skrze Krista? Kde se v mém nitru reálně a konkrétně odehrává vykoupení a spása, takže jsem osvobozen k radosti? Kde potkám milujícího Boha, který

mi říká: „Hle, obnovuji všechno.“ (Zj 21,5)? Je mimo všechnu pochybnost: událost, kde mohou zcela konkrétně prožít své vykoupení, je svátost pokání, svatá zpověď, tak jak to zdůrazňuje španělský příběh.

Ve svátosti pokání se nejen odpouští hříchy, nýbrž zde je člověk veden k hlubšímu setkání s Kristem, ke svátosti. Tak to řekl služebník Boží Jan Pavel II. 30. března 2004: „Plodem zpovědi je nejen odpuštění hříchů, které potřebuje každý, kdo zhřešil...“ Je jím právě „duchovní zmrtvýchvstání“, obnovení lidské důstojnosti a těch dober, která patří k životu Božího dítěte, z nichž nejdůležitější je přátelství s Bohem. Proto by „bylo iluzorní usilovat o svátost, ke které je každý podle svého stavu povolán, a nebrat v úvahu tuto svátost obrácení a posvěcení,“ řekl Jan Pavel II.

„Naše uzdravení se uskutečňuje ve zpovědi v procesu očištění, osvětlení a spojení s Kristem,“ vysvětluje.

„Nejdříve přináší s sebou smíření dvojí očištění: na jedné straně skrze to, co sám kající koná, když na základě své hluboké potřeby odpuštění a obnovy otvírá své svědomí, a na druhé straně skrze milost svátosti, která má očišťující a obnovující sílu.“

Dále se jedná také o „svátost osvětlení“, pokračuje. „Kdo chodí často ke zpovědi a chce se polepšit, ví, že obdrží kromě Božího odpuštění a milostí Ducha Svatého v této svátosti také vzácné světlo na cestu ke své dokonalosti.“

Konečně říká Jan Pavel II., že „svátost smíření vede ke sjednocujícímu setkání s Kristem. Od zpovědi ke zpovědi je věřící uváděn do stále hlubšího společenství s Bohem – až k dokonalé identifikaci s ním –, kdy dosahuje onoho dokonalého života v Kristu, ve kterém spočívá pravá svátost.“

Z -sks- 18/2007 přeložil -lš-

POTRAT A PŘEDČASNÝ POROD

Statistiky nasvědčují tomu, že potrat zvyšuje riziko předčasného porodu při dalším těhotenství. Výzkumníci zjišťují, že u žen, které podstoupily potrat, významně přibýlo případů předčasného porodu nebo porodu mrtvého dítěte. U dvou potratů vzrůstá toto riziko o 30 %. Do výzkumu, které prováděly tři německé univerzity, bylo zahrnuto kolem 1 milionu těhotných žen v období 1995–2000.

OBSKURNÍ EVANGELIUM PREZIDENTSKÉHO KANDIDÁTA

Prezidentský kandidát USA Barack Obama při svých vystoupeních tvrdí, že je sice zastánce potratů, ale to neznamená, že je „méně křesťanský“. Vyslovuje se dokonce pro homosexuální svazky a tvrdí, že to odpovídá Horskému kázání z Matoušova evangelia. Které místo v kázání to má být, však neuvádí. Zato nemůže přijít na jméno „obskurním větám v Pavlově listu Římanům“, které označují homosexuální styky za hříšné.

Kath-net

Modlitba za obrácení židů?

Smíme se my křesťané modlit za obrácení židů? Máme k tomu vůbec právo po všem tom utrpení, které křesťanský Západ způsobil na své půdě tomuto národu?

Tato otázka je již ve svém pojetí špatně položena. A přece dokázala v poslední době vyvolat takové pozdvižení, že o tom psaly noviny.

Vyvolala to zpráva, že papež Benedikt XVI. má v úmyslu opět povolit starý římský ritus a dát mu v Církvi jeho místo. Hned nato vznikla polemika a do běhu se dostaly polemické řeči o „antisemitské mši“.

Proč? Především proto, že tato liturgie se na Velký pátek výslovně modlíla: „Kéž Bůh a náš Pán sejme závoj z jejich srdcí a oni poznají našeho Pána Ježíše Krista.“ V druhé části této prosby se dokonce mluví o zaslepenosti onoho národa, která má ustoupit, aby židé „poznali světlo Tvé pravdy, kterým je Kristus, a byli vytrženi ze své temnoty“.

Když papež v létě minulého roku skutečně starobylé formě mešního ritu otevřel brány, dostaly kritiky prosby o obrácení nový impulz. Na tom nemohla nic změnit zpráva, že tato modlitba byla nahrazena novým zněním. Naopak, protože i tato nová slova se dále modlí, aby „naš Bůh a Pán osvítil jejich srdce, aby poznali Ježíše Krista, Spasitele všech lidí“ a „aby se vstupem všech národů do Tvé Církve byl zachráněn i celý Izrael“.

Tedy ještě jednou si položme otázku: Smí se křesťané modlit za obrácení židů?

Na to můžeme odpovědět nejlépe protiotázkou: Máme my křesťané hodit přes palubu naši víru v Ježíše Krista „Spasitele všech lidí“ (jak to vyjadřuje zcela biblicky modlitba)? A jestliže ne, můžeme vyloučit třeba jen

jediného člověka z přání, aby poznal svého Vykupitele a přijal od něho spásu? A jestliže pro každého člověka musíme vyprošovat to nejvyšší věčné štěstí, jak bychom mohli u této tak důležité prosby vyloučit právě ten národ, který si Bůh jednou vyvolil? Neznamená to, že k bezpráví, které židům způsobili v nedávné minulosti od Krista odpadlí lidé, nyní připojují věřící křesťané další bezpráví?

Nedejme se zmylit: v diskuzi o velkopáteční přímluvu se nejedná o nic menšího než o základní rozhodnutí víry. Zde je skutečně ve hře celé sebezpojetí křesťanství. Sebezpojetí, že jsme lid Nového zákona, ve kterém našel Starý zákon své konečné naplnění.

Všechna pojetí velkopátečních modliteb staví na pevném biblickém základě: na pavlovském základě. Svátý Pavel totiž mluví o tom, že „když se čte Starý zákon, oni zůstávají tupí, protože dodnes u nich trvá stejná rouška, a není jim odhaleno, že ona v Kristu přestává. Ale když se obrátí k Pánu, rouška bude odstraněna.“ (2 Kor 3,14) – To je podklad pro původní znění modlitby. A v listu Římanům předpovídá Apoštol národů, že až plný počet pohanů (nežidů) vstoupí do Božího království, i celý Izrael dosáhne spásy (11,26).

Problematické tedy není vyprošovat židům obrácení k jejich jedinému Vykupiteli, nýbrž problematické by bylo jim toto obrácení *nevypřošovat!* Kdo v tom má těžkosti, má jistě těžkosti se samotným Kristem. Kdo však Kristu opravdu věří, nemůže jednat jinak, než že láskyplně vyprošuje tomu národu, z něhož tělesně pochází Ježíš, aby uznal svého Mesiáše a Spasitele všech lidí.

-sks- 8/2008

Krvaví svědkové náboženské svobody

Mezinárodní společnost pro lidská práva (MSLP) uskutečnila na podzim loňského roku ve Frankfurtu své výroční zasedání. Tato nadkonfesní organizace se zasazuje na mezinárodní úrovni za pronásledované menšiny. Její mezinárodní zakotvení dosáhlo již nejednou, že se uvězněným dostalo svobody.

Předseda Reinhard Wenner prohlásil v úvodním referátu, že náboženská svoboda patří k základním lidským právům. Bez náboženské svobody není svobody. Hlavní referát přednesl prelát Helmut Moll, který vydává německé martyrologium „Svědkové Krista“. Toto základní dílo se stalo pro další země vzorem, jak dokumentovat mučednictví ve 20. století. Profesor Moll vymezil pojem „mučedník“ a odlišil ho od pojmu sebevražedný atentáčník: zatímco mučedník obětuje svůj život z lásky za své bližní, atentáčník působí svým protivníkům i nevinným nezúčastněným obětem z nenávisti smrt. Pak podal prof. Moll přehled o pronásledovaných křesťanech v zemích ovládaných komunisty, v Severní Koreji a na Kubě, a především v muslimských zemích. Mnoho křesťanů muselo uprchnout z Iráku, ale sousední Jordánsko ani Západ je nechťejí přijímat. Opět se tu opakuje tragédie židů, kteří za nacistického pronásledování nenašli v mnoha zemích přijetí a útočiště. Zvláště tíživá situace křesťanů všech vyznání je v Nigérii, v Turecku, Pákistánu a v Indonésii, i když zde nevyvíjejí žádné misijní úsilí a musejí skrývat své náboženské přesvědčení ze strachu před pronásledováním. „Kdo poznal křesťanství v celé jeho kráse, chce je předávat dále,“ řekl prelát Moll a pou-

kázal na Ježíšův příkaz: „Jděte ke všem národům a získejte mi je za učedníky“ (Mt 28,19). Přírozeně je možno provádět toto misijní působení jen věrohodným způsobem, tak aby lidé přijímali křesťanskou víru zcela dobrovolně. I sám Kristus prováděl svou misijní činnost jen lidsky přesvědčujícím a věrohodným způsobem. Prof. Moll vidí mučedníky 20. století v tradici prvních mučedníků před takřka 2000 lety. Křesťanský mučedník podle Kristova vzoru odpouští dokonce svým vrahům a přijímá smrt, protože věří, že bude mít podíl na lepším životě v pro něho blízké věčnosti.

Agnes Straubová hovořila o tom, jak je možné pomáhat pronásledovaným křesťanům. Každoročně jsou ve světě pro víru usmrčeny tisíce křesťanů. Ale mnoho se jich nachází na útěku a ve vězení. Nejtěžší situace je v Pákistánu. Jeden zajatý křesťan byl sice po devítiletém věznění propuštěn, ale musí se skrývat, protože jinak by mohl být zavražděn. Stupeň nenávisti je zde velmi vysoký a falešná obvinění dojdou snadno a rychle víry. Mnohého bylo dosaženo pomocí dopisů systematicky posílaných na zastupitelství zemí vyznačujících se pronásledováním, protože tyto země usilují o svůj co nejlepší obraz. Mnoho znamená materiální pomoc rodinám obětí. Měly by se konat sbírky na tyto účely a zařazovat při bohoslužbách přímluvy za trpící a ohrožené bratry a sestry ve víře. Zatím schází potřebná solidarita. V listě Židům se věřícím připomíná nutnost mít soucit se strádajícími: „Pamatujte na vězně, jako byste byli sami věznění s nimi, a na ty, kteří jsou týráni, protože i vy žijete na zemi těžký život“ (13,3).

Der Fels 12/2007

PREZIDENT SARKOZY PRO NÁBOŽENSTVÍ

Na tradičním výročním shromáždění židovských organizací v Paříži zdůraznil francouzský prezident Sarkozy znovu význam náboženství pro současnou společnost. Odsoudil bezbožecké systémy, jaké nastolili národní socialisté a komunisté. Za hlavní drama 20. století označil nepřítomnost ideje Boha ve společnosti. Jeho výroky se však nijak nezamlouvají zednářům a volnomyšlenkářům.

PROTIMISIJNÍ ZÁKON

Alžírsko začalo uplatňovat antimisijní zákon, který umožňuje pronásledovat křesťanské menšiny ze zcela malicherných důvodů. Dokonce i jeden muslimský lékař byl odsouzen ke dvěma letům vězení, že předepsal lék, který dodala Charita. Jeden katolický kněz byl odsouzen k jednomu roku odnětí svobody podmíněně, protože se zúčastnil modlitebního shromáždění křesťanů. 99% obyvatel v zemi jsou muslimové. Islám je státní náboženství.

PRONÁSLEDOVÁNÍ V INDII

Ani ne za jeden rok došlo v Indii ke 190 případům násilí proti křesťanům. Do toho nejsou započítány případy sociálního postihu a nelidských podmínek, v jakých musí mnoho křesťanů v Indii na mnoha místech žít. Vláda zůstává ke všem těmto případům lhostejná a nečinná. Policie často pokládá za oběti samotné útočníky. Uvedl to John Dayal, prezident „All India Catholic Union“.

ÚNOS CHALDEJSKÉHO BISKUPA V IRÁKU

Neznámí pachatelé unesli chaldejsko-katolického arcibiskupa v Mossulu Paulosa Faraje Rajho. Jeho řidiče a dva členy doprovodu přitom zabili. Stalo se to, když opouštěl kostel Svätého Ducha, kde s věřícími vykonával pobožnost křížové cesty.

Jedná se zřejmě o déle připravovaný kriminální čin. Papež Benedikt vyslovil své rozhořčení nad tímto činem a vyzval k modlitbě za trpícího arcibiskupa.

SVATÝ LEV VELIKÝ - dokončení ze str. 2

se tyčí struktura svaté víry.“ Koncil v Chalcedonu – tím, že zavrhl Eutychiův blud, který popíral pravou lidskou přirozenost Božího Syna – potvrdil jednotu dvou přirozeností, lidské i božské, v jediné Osobě, bez směšování a bez rozdělování.

Účinné uplatnění primátu

Tuto víru v Ježíše Krista pravého Boha a pravého člověka potvrdil papež v důležitém textu adresovaném biskupovi v Konstantinopoli v tzv. Tomus ad Flavianum, který po přečtení v Chalcedonu přijali biskupové ve výmluvné aklamaci, o které je zachován záznam v koncilních aktech: „Petr promluvil ústy Lva,“ zvolali jedním hlasem koncilní otcové. Především z tohoto zásahu a z dalších provedených v průběhu christologické kontroverze oněch let vyplývá evidentně, jak papež vnímá odpovědnost Petrova nástupce, jehož role v Církvi je jedinečná, protože „jen jednomu z apoštolů bylo svěřeno to, co je sdělováno všem apoštolům“, jak tvrdí Lev v jedné ze svých řečí k svátku svatých Petra a Pavla (83,2). A tuto papežskou odpovědnost dokázal uplatnit jak na Východě, tak na Západě, když zasahoval v různých záležitostech s rozvahou, rozhodností a jasností skrze své spisy a prostřednictvím svých legátů. Demonstrával tímto způsobem, jak je výkon primátu důležitý, tedy stejně jako dnes, aby účinně sloužil společenství, které je charakteristikou jediné Kristovy Církve.

Smysl liturgie

Vědom si historického okamžiku, ve kterém žil, a přechodu, který nadcházel – v období hluboké krize – od Říma pohanského ke křesťanskému, dokázal Lev Veliký být vždy po boku svého lidu svým pastoračním a kazatelským působením. Oži-

Sv. Lev Veliký

vil charitativní činnost v Římě zkoušeném bídou, přílivem utěčenců, nespravedlností a chudobou. Odporoval pohanským pověrám a působení manichejských skupin. Spojoval liturgii s každodenním životem křesťanů: např. sjednotil postní praxi s bliženskou láskou především v souvislosti s kvatembrovými dny, které poznamenávají v průběhu roku změnu čtvero ročních dob. Lev Veliký učil své věřící především tomu, – a jeho slova platí i pro nás –, že liturgie není připomínkou minulých událostí, nýbrž aktualizací neviditelných skutečností, které se odehrávají v životě jednoho každého. Právě to zdůrazňuje v jedné z řečí (64,1–2) na téma Velikonoc, aby se slavily v každou roční do-

bu „nejen jako něco minulého, nýbrž spíše jako současná událost“. To všechno je součástí pevného plánu, zdůrazňuje svatý Pontifex: tak jako Stvořitel oživil svým dechem racionálního života člověka učiněného z hlíny země, tak po prvotním hříchu poslal svého Syna na svět, aby obnovil člověka ve ztracené důstojnosti a zničil panství ďábla prostřednictvím nového života milosti.

Pracovat pro mír a lásku

To je christologické tajemství, ke kterému Lev Veliký přispěl svým listem Efeskému koncilu účinně a podstatně a potvrdil pro všechny časy – prostřednictvím koncilu – to, co řekl Petr v Cesareji Filipově: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ A protože je Bůh současně Člověk, „není cizí k lidskému rodu, nýbrž je cizí k hříchu“ (srov. Ser. 64). V síle této christologické víry byl velkým nositelem míru a lásky. Ukazuje nám tak cestu: ve víře se učíme lásce. Učme se tedy se svatým Lvem Velikým věřit v Krista, pravého Boha a pravého člověka a uskutečňovat tuto víru každodenně v práci pro mír a v lásce k bližním.

Bollettino Vaticano 5. 3. 2008
Mezitimulky redakce Světla

DVĚ HODINY ZAHRABANÉ NOVOROZENĚ DÁLE ŽIJE

V Brazílii žije čtyřletý chlapec, kterého prarodiče po porodu za živa pohřbili. Narodil se 21. listopadu 2003 a jeho indiánská matka ho zaživa pohřbila, protože se jednalo o nemanželské dítě a zavazoval ji k tomu kulturní obyčej indiánského kmene. Dítě zakopali prarodiče, ačkoliv by to měla udělat sama matka. Jedna z tet však ho po dvou hodinách vyhrabala a zjistila, že dítě krvácí z očí a nosu. Dítě své pohřbení přežilo, i když zůstává záhadou jak. Pravděpodobně bylo v půdě mnoho listů a vznikly tak skuliny pro průchod vzduchu.

U některých indiánských kmenů dochází při porodu dvojčat k usmrcení jednoho z dětí, které je pokládáno za dítě zlého ducha. Tyto kruté indiánské rituály narážejí na stále větší odpor. Vláda proti tomu nic nepodniká.

Kath-net

Obrácení?

Každý je nakloněn především hledat důkazy a oporu pro svůj vlastní názor a postoj. Čím více je jeho přesvědčení zpochybnováno, tím usilovněji začne hledat další zdůvodnění pro své tvrzení. Velekněží na to dokonce vynaložili značnou sumu peněz, aby záměrně vyvolali takové veřejné mínění, o které by se ve své nevěře sami mohli opírat, i když všechna fakta svědčí o něčem jiném. Různé pseudohistorické romány a filmy, které mají podkopat věrohodnost víry, mají podobný cíl jako korupční úplatky velerady korunním svědkům zmrtevýchvstání.

Přijetí víry se totiž dotýká nejcitlivější oblasti člověka. Požaduje zpravidla úplnou přestavbu dosavadní hierarchie hodnot a postojů k sobě, k okolí i ke světu a člověk to může chápat tak, jako by měl přistoupit na úplné vyvlastnění. Boha a Krista přijme teprve ten, kdo začne pociťovat, že ho potřebuje. Kdo zjistí, že jeho problémy a nesplněné tužby jsou dosavadními znalostmi, postoji, vztahy a hodnotami neřešitelné, vydá se na cestu hledání nových hodnot.

Obrácení nemůže člověk přijmout jako kapitulaci, jako porážku, ale přijme je teprve tehdy, když je prožívá jako úspěch, jako šťastný výsledek dlouhého hledání, jako konečné dosažení vytouženého cíle, jako výstup z mlhy a mrákot na jasné sluneční světlo. Jen ten, kdo našel opravdový poklad, je ochoten prodat všechno, co dosud má, jen aby ho získal. U mnoha horlivých apoštolů se setkáváme v jejich životě s obdobím, kdy opustili Krista a obrátili se k jiným bohům. Vrátili se k němu teprve tehdy, když je životní zkušenosti přesvědčily, že Ježíš je jediný, kdo opravdu může dát odpověď na všechny jejich otázky, jediný, na kterém mohou opravdu spolehlivě budovat svůj život a své přesvědčení. Hodnoty, které nám Ježíš přináší, daleko přesahují hodnoty tohoto světa, Ježíš nám ote-

virá perspektivy, o jakých se lidem tohoto světa ani nesnilo, ale abychom je začali vidět, musíme překročit sami sebe.

To všechno ovšem platí nejen pro ono velké, první obrácení, kdy se z Leviho stává Matouš, ale pro ta další, jak nás s nimi seznámil Benedikt XVI. v katechezích o svatém Augustinovi. První osobou, na kterou se musíme obrátit se svým apoštolátem, zůstáváme vždy my sami. Stále znovu musíme zkoumat sami sebe, zda je pro nás Kristus základním svorníkem, bez kterého se celá stavba nutně hroutí, anebo se pro nás stal jen jedním z dekorativních prvků, který nám náhodou dobře zapadá do naší vlastní mozaiky. Stále a vytrvale musíme pohřbívat starého člověka, abychom mohli oblékat člověka nového v onom závazném velikonočním znovuzrození.

Apoštolové, alespoň to první jádro, byli Ježíši Kristu pozitivně nakloněni ještě dříve, než ho poprvé spatřili. Žili totiž ve stavu trvalého hledání Mesiáše, proto se velice zaradovali, když ho našli: „Našli jsme Mesiáše!“ Ale pak žili tři roky po jeho boku, a přesto že ho celé ty tři roky dále poznávali a hledali, našli ho doopravdy až po jeho zmrtevýchvstání.

Mesiáš, který chodil a dobře činil, nebyl celý Mesiáš. Ani Mesiáš, který hlásal příchod Božího království, nebyl celý Mesiáš. I Jan hlásal příchod Božího království, po Palestině chodili ještě jiní, kteří také konali zázraky. Apoštolové to pohoršovalo, ale Pán jim řekl: Nebraňte mu, kdo není proti vám, je s vámi.

Ale celý Mesiáš byl teprve ten Nazaretský, který vzal na sebe muka a kříž, který zemřel a vstal z mrtvých. Apoštolové teprve po třech letech života s Pánem začali svlékat starého a oblékat nového člověka. To, co před jeho smrtí poznali a načerpali z Pána, nestačilo na to, aby byli opravdovými „christiani – křesťanci“. Petrovo selhání je svým

způsobem reprezentativní selhání. Ten, který jménem všech vyznal Božího Syna, ten ho také jménem všech zapřel. V noci na dvoře velekněžova paláce však měl vlastně svým způsobem pravdu. Mesiáše zbitého, zraněného a poplivaného on opravdu neznal a s ním ani ostatní apoštolové. To ovšem proto, že tuto skutečnost nechtěli vzít na vědomí, takového Mesiáše nehledali. Oni všichni museli na Bílou sobotu a v neděli až do večera zpytovat svědomí a uvědomovat si svou vlastní slabost, všichni se teprve museli naučit bdít a modlit se, aby nevyšli do pokušení: nikdo z nich se svého Pána a Mistra nezastal, všichni se rozutekli. Pod křížem byl jen Jan, ale nebyl Ježíšovy Matky Marie, asi by tam nebyl ani on. Ale protože ona nedokázala opustit svého Syna ani v nejdramatičtější a nejtragičtější situaci, uvědomil si, že ji nemůže v té šílené vřavě nechat samotnou, a velkoryse ji doprovázel, což je další doklad jeho výjimečného postavení mezi apoštoly. Jan také byl první, kdo po zmrtevýchvstání pochopil a uvěřil.

Proto jim dal Pán dostatek času k zamyšlení. Proto jim ono slavné ráno jen vzkázal: – Vstal jsem a žiji, ale osobně přišel za nimi až večer. Pak teprve museli uznat, že všechno je skutečně úplně jinak, než jak si to tři roky představovali, pak teprve začali tak říkajíc překračovat sami sebe. Nicméně na to, aby se mohli stát skutečně Ježíšovými apoštoly a nástupci, potřebovali ještě dalších padesát dní.

Vědomí tohoto napětí dalšího postupného přerodu, který nakonec musí dokonat Duch Svatý, v nás nesmí velikonoční radost uhasit, ale naopak probudit. Nesmíme se nechat zmást čteními ze Skutků, která jsou v Novus ordo zařazena na velikonoční období. To všechno, co v nich slyšíme, se stalo až po Letnicích. Ještě před čtyřiceti lety naslouchali věřící ve velikonoční dobu ve čteních slovům apoštolů, která vyzýva-

jí k onomu vnitřnímu přerodu, jaký v nás dokoná teprve Duch Svatý a na jaký nestačí jen sama velikonoční noc.

Období po zmrtevýchvstání neprožívali apoštolové jako dobu hlásání. Ačkoliv už vlastně byli vybaveni všemi kněžskými a biskupskými pravomocemi, vlastně si se všemi těmito nesmírnými dary nevěděli rady. Výsledek byl návrat zpět: šli zase jen lovit ryby a nikoliv lidi. Všechno skutečně propuklo až po seslání Ducha Svatého.

Vzpomeňme si, o čem mluvil Svatý otec v katechezích o největším konvertitovi svatém Augustinovi jako o třetím obrácení. Nalezením a přijetím Ježíše ještě naše obrácení nekončí. Musíme nejdříve poznat, jak daleko máme jakožto údy ke vzoru své Hlavy, a potřebujeme se zcela odvezdat Duchu Svatému, aby nás teprve přetvořil a uschoпил hlásat Boží království slovem i příkladem. Musíme opravdu začít upřímně milovat Ježíše více než všichni ostatní, musíme milovat opravdu JEHO a nikoliv jen tu příjemnost, že jsme s ním. Musíme se dát uschopnout, abychom s ním pak byli připraveni vytrvat i v Getsemanech, i ve vězení, i na křížové cestě a na Kalvárii. Tam všude zavedl Božího Syna Duch Svatý a ani nás tam nikdo jiný přivést nemůže.

Musíme se hluboce naučit pravé pokoře. I kdybychom byli jakkoliv přesvědčeni, že Pána nikdy neopustíme, skutečnost je jiná. Nechceme-li to přijmout, musí nás o tom přesvědčit naše vlastní zkušenost, tak jak přesvědčila apoštolové, jmenovitě Petra. Bylo by to velmi bolestné zjištění, kdybychom teprve na konci života zjistili, že jsme vlastně nesloužili Pánu, ale sobě, že jsme se neřídili jeho, ale svojí vůlí. Je to nejtěžší obrácení: opustit sebe, umřít sám sobě. Prosme Ducha Svatého o odvahu k modlitbě: „Pane, udělej se mnou to, co chceš ty, i když já to ještě tak velice nechci!“

-/š-

Ne 23. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.02 Z pokladů duše 8.05 Evangelium (P) 8.10 Velikonoční cesta 9.10 Abrahám (3. díl) 9.40 Kostel na předměstí (P) 9.55 První čtení (P) 10.30 Mše svatá na Boží hod velikonoční (L) 11.55 Urbi et Orbi (L) 12.40 Zpravodajské Noeviny 12.50 Presence (P) 14.20 Evangelium 14.30 Cesty za poznáním: Řím 15.00 Život za život 16.30 Ve jménu Ježíše (17. díl): Totila a Benedikt (P) 17.00 Dva týdny v ráji (P) 17.10 Pro vita mundi (73) - Slávo Král 17.50 Putování Moravou a Slezskem 18.05 Potřebujem tvoje ruky 18.55 Mater - koncert Ivy Bittové 19.55 Evangelium 20.00 Z pokladů duše 20.05 Octava dies (473) (P) 20.35 Abrahám (4. díl) (P) 21.05 Světlo Kristovo 22.00 Zpravodajské Noeviny 22.10 Velikonoce (P) 23.00 První čtení 23.30 Presence 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Po 24. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Z pokladů duše 8.10 Evangelium (P) 8.15 Matka Tereza 9.50 Na koberečku (41)(P) 10.05 Kulatý stůl na téma: Velikonoční tradice 11.30 Abrahám (4. díl) 11.53 Evangelium 12.00 Z pokladů duše 12.05 O Slunovratu 13.35 Cesty za poznáním: Řím 14.35 Sen a radost 15.00 Král Matěj I. (P) 16.15 Kostel na předměstí 16.30 Přírodní záranky Evropy (6/12) 17.25 Exit 316 (29. díl): Rozvod 17.45 Svědek naděje (2. díl) 18.15 Léta letí k andělům (05) - Rev. Jaroslav Kratka 18.40 Zpravodajské Noeviny 18.50 Velikonoční koncert z Verony 19.53 Evangelium 20.00 Z pokladů duše 20.05 12 podmínek k dědictví (P) 22.00 Hubblův dalekohled 23.20 Putování modrou planetou (9. díl): Venezuela 00.00 Pro vita mundi (73) - Slávo Král 00.45 Pro zdraví 00.55 Ecce homo: Alena Paulíková 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Út 25. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Putování modrou planetou (9. díl): Venezuela 8.40 Otevřete nám dveře milosrdenství 9.05 Pro vita mundi (73) - Slávo Král 9.40 Cesty za poznáním: Lemmenjoki, Wadi Rum, Chobe River 10.10 Kulatý stůl na téma: Velikonoční tradice 11.40 Bolek a Lolek (23. díl): Paragliding 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Koncert Richarda Čanakyho 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Potřebujem tvoje ruky 16.35 Pro vita mundi (43) - Pavel Wessely 17.10 Čirikloro - vtáček 17.35 Cesty za poznáním: Lemmenjoki, Wadi Rum, Chobe River 18.10 Dětská televize (P) 18.35 Bolek a Lolek (24. díl): Příhoda na nebi (P) 18.45 Mutace 19.05 Přírodní záranky Evropy (7/12) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových 21.05 Svědek naděje (3. díl) (P) 21.35 Je Bůh mrtev, či živ a zdravý? (P) 22.05 Octava dies (473) 22.35 Kinematograf múz: PREHISTORIE (P) 23.40 Mutace 23.55 Potřebujem tvoje ruky

00.25 Pro vita mundi (43) - Pavel Wessely 00.50 Na koberečku (41) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

St 26. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Ecce homo: Alena Paulíková 8.10 Svědek naděje (3. díl) 8.40 Kinematograf múz: PREHISTORIE 9.45 Zpravodajské Noeviny 9.55 Cesty za poznáním: Taroko George, Victoria Falls, Mekong Delta 10.30 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.55 Z pokladů duše 12.05 Klauzura 12.30 Potřebujem tvoje ruky 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Noční univerzita: Mons. Josef Hrdlička - O rodině 17.20 Přírodní záranky Evropy (7/12) 18.15 Exit 316 (30. díl): Reakce (P) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (19. díl): O podlosti 18.45 Cesty za poznáním: Taroko George, Victoria Falls, Mekong Delta 19.15 Pro vita mundi (73) - Slávo Král 19.55 Z pokladů duše 20.00 Léta letí k andělům (18) - Dana Němcová (P) 20.50 Kostel na předměstí 20.40 Pro zdraví (P) 20.50 Otevřete nám dveře milosrdenství 21.20 Putování modrou planetou (9. díl): Venezuela 21.55 Po stopách Ježíše Krista (3) 22.25 Pro vita mundi (73) - Slávo Král 23.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 00.35 Léta letí k andělům (04) - P. Jiří Čepel 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Čt 27. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Octava dies (473) 8.35 Dětská televize 9.00 Noční univerzita: Mons. Josef Hrdlička - O rodině 10.15 Svědek naděje (3. díl) 10.45 Putování modrou planetou (9. díl): Venezuela 11.20 Exit 316 (30. díl): Reakce 11.40 Bolek a Lolek (24. díl): Příhoda na nebi 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Přírodní záranky Evropy (7/12) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Putování modrou planetou (8. díl): Mexiko 16.40 Mutace 17.00 Po stopách Ježíše Krista (3) 17.35 Kinematograf múz: ARCHITEKTURA (P) 18.35 Bolek a Lolek (25. díl): Lovci bizonů 18.45 Ecce homo: Vladimír Droppa (P) 18.50 Pro zdraví 19.00 Cesty za poznáním: Machu Picchu 19.30 Exit 316 (30. díl): Reakce 19.50 Zpravodajské Noeviny (P) 20.00 Z pokladů duše 20.05 Pro vita mundi (74) - Mgr. Ilja Hradecký (P) 20.45 Octava dies (473) 21.15 Na koberečku (41) 21.30 Pro zdraví 21.40 Primiční homilie P. Vojtěcha Kodeta 22.00 Otevřete nám dveře milosrdenství 22.30 Po stopách Ježíše Krista (3) 23.00 Svědek naděje (3. díl) 23.30 Noemova pošta (březen 2008) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Pá 28. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.05 Kinematograf múz: ARCHITEKTURA 9.00 Léta

Římskokatolická farnost Římov slaví v neděli 30. března 2008 MARIÁNSKÉ MODLENÍ v ambitech římovské Lorety a zve na tuto zpívanou **POŮ RODIN**, konanou věrně v duchu 300leté jezuitské tradice, všechny, kterým leží na srdci obroda rodiny do podoby Rodiny Nazaretské. Program: 8.30 hod. - mše sv. v kostele Svatého Ducha • 9.15-12.00 hod. - mariánské modlení v ambitech Domku svaté Rodiny Nazaretské, který je svatyní rodiny, v níž Loretánskou Panu vyzývají zbožní věřící jako patronku svých rodin a domovů. **Bližší informace** na tel. 387 987 244 nebo mobil 723 064 946.

letí k andělům (18) - Dana Němcová 9.25 Exit 316 (30. díl): Reakce 9.45 Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových 10.50 Cesty za poznáním: Wadi Rum, Chobe River 11.10 Octava dies (473) 11.40 Bolek a Lolek (25. díl): Lovci bizonů 11.50 Z pokladů duše 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas 12.05 Ve jménu Ježíše (17. díl): Totila a Benedikt 12.35 Otevřete nám dveře milosrdenství 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas (L) 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Záznam přenosu z generální audience papeže Benedikta XVI. 17.35 Žít cestou (P) 18.00 Zpravodajské Noeviny 18.15 Exit 316 (30. díl): Reakce 18.35 Bolek a Lolek (26. díl): Lunapark (P) 18.50 Pro vita mundi (74) - Mgr. Ilja Hradecký 19.30 Cesty za poznáním: Lemmenjoki, Wadi Rum, Chobe River 20.00 Z pokladů duše 20.05 Kulatý stůl na téma: Dokumentární cyklus Putování Modrou planetou (P) 21.35 Svědek naděje (3. díl) 22.05 Na koberečku (41) 22.20 Bez hábitu: Fraternita malých sester Ježíšových 23.25 Zpravodajské Noeviny 23.35 Noční univerzita: Mons. Josef Hrdlička - O rodině 00.45 Octava dies (473) 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

So 29. 3.: 8.00 Programová nabídka TV NOE 8.04 Ecce homo: Vladimír Droppa 8.10 Žít cestou 8.35 Exit 316 (30. díl): Reakce 8.55 Ve jménu Ježíše (17. díl): Totila a Benedikt 9.20 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Namaskard, Yellowstone (P) 9.40 Čteme z křesťanských periodik (P) 9.45 Kinematograf múz: ARCHITEKTURA 10.40 Otevřete nám dveře milosrdenství 11.10 Pro vita mundi (43) - Pavel Wessely 11.45 Klaunský pohádkový kuffík (20. díl): O poslušnosti 11.55 Z pokladů duše 12.05 Klauzura 12.30 Je Bůh mrtev, či živ a zdravý? (1. díl) 13.00 Vysílací přestávka s Radiem Proglas 16.00 Programová nabídka TV NOE 16.05 Léta letí k andělům (6) - sochař Otmar Oliva 16.25 Otevřete nám dveře milosrdenství 16.55 Putování modrou planetou (9. díl): Venezuela 17.35 Mutace 17.55 Klauzura 18.20 Na koberečku (41) 18.35 Klaunský pohádkový kuffík (20. díl): O poslušnosti 18.45 Zpravodajské Noeviny 18.55 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Namaskard, Yellowstone 19.25 První čtení (P) 19.50 Čteme z křesťanských periodik 20.00 Z pokladů duše 20.05 Po stopách Ježíše Krista (4)(P) 20.35 Primiční homilie (P) 20.55 Svědek naděje (3. díl) 21.20 Léta letí k andělům (18) - Dana Němcová 21.45 Cesty za poznáním: Hohe Tauern, Namaskard 22.05 Na koberečku (41) 22.20 Přírodní záranky Evropy (7/12) 23.15 Pro vita mundi (74) - Mgr. Ilja Hradecký 23.50 Koncert Richarda Čanakyho 1.00 Závěr vysílání, poslech Proglasu.

Národní centrum Světového apoštolátu Fatimy, Českomoravská Fatima v Koclířově u Svitav připravila mimořádné pozvání na **svátek Božího milosrdenství – neděle 30. 3. 2008** pod vedením mimořádné osobnosti P. Eliase Velly, exorcisty z Malty. **Program:** 8.00 modlitební hodina Božího milosrdenství – zahájení slavnosti • 9.00 slavná mše sv. ze svátku Božího milosrdenství – hlavní celebrant P. Elias Vella • 10.30 Boží milosrdenství při vnitřním uzdravení. Žehnání uzdravující moci Boží (Vede P. Elias Vella) • Polední adorace v kostele sv. Filomény a sv. Jakuba v Koclířově s příležitostí ke svátosti smíření • 14.00 přednáška P. Eliase Velly (poutní kostel sv. Alfonse a Panny Marie Fatimské) • 16.00 modlitební hodina Božího milosrdenství • 17.00 mše sv. Božího milosrdenství – P. Pavel Dokládál.

POZOR! Na tuto mimořádnou neděli budou vypraveny tyto autobusy: Svitavy – aut. nádr. / Koclířov v 7.20 • Koclířov / Svitavy v 12.39, 15.25 a 18.28 • Moravská Třebová – zast. nemocnice / Koclířov v 7.20 • Koclířov / Moravská Třebová v 15.03 a 20.56 (mimořádně zajistíme na základě písemné objednávky odvoz ze Svitav z vlakového či autobusového nádraží do Koclířova v 8.30).

Kontakt: Fatimský apoštolát v ČR, č.p. 195, 569 11 Koclířov u Svitav, tel./fax: 461 543 164; e-mail: recepcecmf@tiscali.cz; URL: www.cm-fatima.cz.

Občanské sdružení (nezisková organizace) **Ars Vita** se sídlem v Brně a v Nezdenicích nabízí bezplatně **hudební umělecké pásmo (slovo, obrazy, hudba) ŘEČ TĚLA – LÁSKA** o délce 31 minut. Pásmo je určeno pro věřící i nevěřící mládež od 13 let. Zabývá se vztahem mezi chlapcem a dívkou na základě přirozeného zákona, daného Stvořitelem. Podmínky pro realizaci: dataprojektor, notebook, reproduktory, plátno (bílá zed') a alespoň částečné zatemnění. V případě použití naší techniky prosíme o příspěvek na dopravu. **Kontakt:** P. Stanislav Weigel, tel.: 737 911 074, e-mail: St.Weigel@seznam.cz; galerie: www.arsvita.cz.

Fatimský apoštolát ČR vás srdečně zve na 150. duchovní obnovu **první mariánské soboty 5. dubna 2008** do našeho národního centra v **Českomoravské Fatimě v Koclířově u Svitav**.

Program: Pátek 4. dubna – 17.30 růženec • 18.00 mše sv. • 20.00 večer mladých, zakončený adorací. **Sobota 5. dubna** – 8.00 radostný růženec • 9.00 „S proudem, nebo proti“ – přednáška nejen pro mládež • 10.00 bolestný růženec a žehnání nemocných • 10.30 mše sv. na úmysly poutníků (rezervace na recepci) • polední adorace • 13.15 slavný růženec • 16.30 růženec Světa – modlí se zástupci farností (rezervace desátků na recepci) • 17.00 mše sv. – hlavní celebrant a kazatel P. Jan Linhart, spirituál kněžského konviktu v Olomouci • večere, večerní modlitba a adorace mladých. **HLAVNÍ ODPOLEDNÍ PROGRAM:** Kostel ČMFA – 14.00 „Albánie a dílo Matky Terezy“ – mimořádný program projekce a slova, provází P. Jan Linhart, bez opakování! • Kostel sv. Filomény a sv. Jakuba – 14.00 pobožnost ke sv. Filoméně a duchovní slovo na měsíc duben – P. Pavel Dokládál, opakování v 15.00. **DOPROVODNÉ PROGRAMY:** od 14.00 svátost smíření v samostatných zpovědních místnostech • 15.00 katecheze pro děti aj. • **Neděle 6. dubna** – 8.15 ranní chvály a slavný růženec • 9.00 mše sv. • 10.30 zakončení velikonočního setkání mladých.

Kontakt: Fatimský apoštolát v ČR, č.p. 195, 569 11 Koclířov u Svitav, tel./fax: 461 543 164, e-mail: recepcecmf@tiscali.cz, URL: www.cm-fatima.cz. V nutných případech mobil: 731 598 752 nebo e-mail: fatima@iol.cz.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu vás zve na **přednášku PhDr. Radomíra Malého DĚJINY POTRATOVÉHO ZÁKONODÁŘSTVÍ**, která se bude konat v **úterý 1. dubna 2008 v 18 hod.** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

Liturgická čtení

Neděle 23. 3. – slavnost

Zmrtvýchvstání Páně
1. čt.: Sk 10,34a.37–43
Ž 118(117),1–2.16ab+17.22–23
Odp.: 24 (*Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho!*)
Nebo: *Aleluja, aleluja, aleluja.*
2. čt.: Kol 3,1–4 nebo 1 Kor 5,6b–8
Ev.: Jan 20,1–9
Slovo na den: Vstát z mrtvých.

Pondělí 24. 3. – Pondělí v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,14.22b–33
Ž 16(15),1–2a+5.7–8.9–10.11
Odp.: 1 (*Ochraň mě, Bože, neboť se utíkám k tobě.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mt 28,8–15
Slovo na den: Objímaly jeho nohy.

Úterý 25. 3. – Úterý v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 2,36–41
Ž 33(32),4–5.18–19.20+22
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 20,11–18
Slovo na den: Marie!

Středa 26. 3. – Středa v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,1–10
Ž 105(104),1–2.3–4.6–7.8–9
Odp.: 3b (*Ze srdce ať se radují, kdo hledají Hospodina.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 24,13–35
Slovo na den: Něco bránilo jejich očím.

Čtvrtek 27. 3. – Čtvrtek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 3,11–26
Ž 8,2a+5.6–7.8–9
Odp.: 2ab (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Lk 24,35–48
Slovo na den: Otevřel jim mysl.

Pátek 28. 3. – Pátek v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,1–12
Ž 118(117),1–2+4.22–24.25–27a
Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Jan 21,1–14
Slovo na den: To je Pán!

Sobota 29. 3. – Sobota v oktávě velikonočním

1. čt.: Sk 4,13–21
Ž 118(117),1+14–15.16ab–18.19–21
Odp.: 21a (*Děkuji ti, Hospodine, žeš mě vyslyšel.*)
Nebo: *Aleluja.*
Ev.: Mk 16,9–15
Slovo na den: Káral jejich nevěru.

BREVIÁŘ PRO LAIKY

22. – 29. BŘEZNA

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 23. 3.		PO 24. 3.		ÚT 25. 3.		ST 26. 3.		ČT 27. 3.		PÁ 28. 3.		SO 29. 3.	
Antifona	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527	471	527
Antifony	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528	472	528
Žalmy	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914	813	914
Krátké čtení a zpěv	473	529	483	541	488	547	494	553	499	559	504	565	509	570
Antifona k Zach. kantiku	473	529	483	542	489	548	494	554	499	560	504	565	509	571
Prosby	473	529	483	542	489	548	494	554	500	560	505	565	509	571
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541	482	541
Antifony	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	505	566	510	572
Žalmy	474	530	484	543	490	549	495	555	500	561	506	567	510	572
Krátké čtení	476	532	486	545	492	551	497	557	502	562	507	568	512	574
Závěrečná modlitba	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566	510	571
Nešpory:														
Hymnus	466	521	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533	477	533
Antifony	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Žalmy	466	522	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534	478	534
Kr. čtení a zpěv	468	524	480	536	487	546	493	552	498	558	503	564	508	569
Ant. ke kant. P. M.	469	525	480	537	487	546	493	552	498	558	503	564	508	570
Prosby	469	525	480	537	488	546	493	552	498	559	503	564	508	570
Záv. modlitba	474	530	474	530	484	542	489	548	495	554	500	560	505	566
Kompletář:	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je v roce 2008 otevřena také o těchto sobotách v době od 7.30 do 12 hodin:

29. 3. • 12. 4. • 19. 4. • 17. 5. • 24. 5. • 31. 5.

KNIHY NAKLADATELSTVÍ REFUGIUM VELEHRAD-ROMA s. r. o.

VĚŘÍM V ŽIVOT VĚČNÝ - ESCHATOLOGIE

Tomáš Špidlík

„Maranatha“, „Přijď, Pane Ježíši“ – tak zněla jedna z invokací prvních křesťanů. Na tomto pozadí zkoumá kardinál Špidlík patristické, zejména východní křesťanské prameny zabývající se tématem eschatologie (nauka o posledních událostech). Ve své knize pojednává o křesťanské eschatologii v průběhu dějin, o různých druzích eschatologie, o tajemství kříže, posledním soudu, nebi, peklu, očistci, vzkříšení a věčném životě.

Váz., přebal, 140 x 212 mm, 252 stran, 240 Kč

ODEVZDANOST DO BOŽÍ PROZŘETELNOSTI. MILOST PŘÍTOMNÉHO OKAMŽIKU

Jean-Pierre de Caussade (1675-1751) • Z francouzského originálu přeložil Josef Kolářek

Klasické dílo 17. století se stalo „učebnicí“ mnoha světců (např. sv. Terezie z Lisieux). Termín „milost přítomného okamžiku“ vyjadřuje moudré uspořádání stálého napětí mezi aktivitou a pasivitou v hledání Boží vůle. Čtenář bude možná překvapen, do jakého množství konkrétních životních aplikací dovede autor rozvést všeobecnou pravdu.

Brož., 130 x 204 mm, 144 stran, 130 Kč

UPŘÍMNÁ VYPRÁVĚNÍ POUTNÍKA SVĚMU DUCHOVNÍMU OTCI

Z ruštiny přeložil a redakčně upravil Petr Vítámvás

V knize „ruského Poutníka“ jsou zřejmé prvky setkání metod modlitby východní i západní. Způsob modlitby je vždycky osobní, většinou neopakovatelný. S Bohem i lidmi nás však neomylně spojuje osoba Bohočlověka Ježíše Krista. A tak spolu s „ruským Poutníkem“ se můžeme učit, jak Ježíše vzývat celým srdcem, aby naše modlitba Otce náš byla modlitbou opravdu upřímnou.

Druhé vydání • Váz., přebal, 140 x 196 mm, 280 stran, 290 Kč

NOVÉ CESTY PASTORÁLNÍ TEOLOGIE

Tomáš Špidlík - Marko I. Rupnik - Maria Campatelli, Michela Tenace, Milan Žust • Z italského originálu přeložili Pavel Ambros, Josef Bradáč, Robert Svatoň a Michal Umlauf

Současnému vývoji pastorální teologie odpovídá důležitý accent: s důvěrou se obracet ke kolegiálním vědním oborům. Publikovaná kniha takový přístup teologie posouvá nejen k osvědčené tendenci, totiž ke schopnosti se zastavit nad zkušenostmi druhých, ale nadto ještě k odhalení dynamiky samotné krásy, jež se v životě vnímavého teologa musí projevit.

Váz., přebal, 140 x 212 mm, 658 stran, 480 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
 147/2002
 P.P.

D + I

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugerje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.